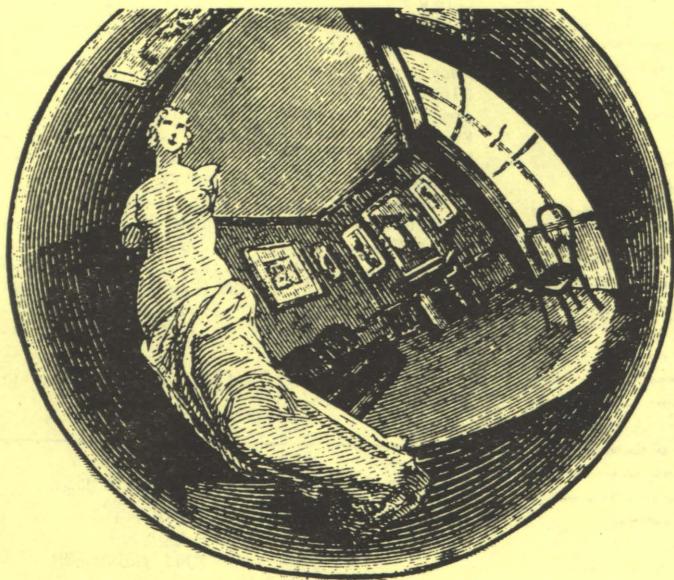

PARAPSYKOLOGI

SANNHET, FANTASI ELLER BEDRAG ?

STOR ARTIKKEL I DETTE NUMMER

LEDER

GODT NYTT ÅR !

I Western New York Skeptics'news-Letter nr. 3/86, diskuteres endel interessante aspekter vedrørende holdninger til bedrageri på det paranormale området, f.eks. helbredelser ved hjelp av mirakler.

Den berømte magikeren og CSICOP-medlem James Randi er blant dem som har kommentarer til disse aktuelle spørsmålene.

Han nevner bl.a. "mirakeltannlegen" Willard Fuller (1) og sier om dennes pasienter: "Du forsøker å selge dem Brooklyn Bridge, og de sier 'nei, jeg er ingen tosk, men denne mannen fikk nettopp en gulltann til å dukke opp i munnen på meg'". Randi vil her understreke den selektive villighet til å tro som her gjør seg gjeldende. Man er med andre ord ikke naiv nok til å gå på tilbudet om å kjøpe Brooklyn-broen, men overfor revestreker forkledd som mirakler har man ingen reservasjoner.

Randi gir uttrykk for frustrasjon når det gjelder slike holdninger. Og enda mer fordi folk som Fuller og Popoff kan skade de som tror på dem samtidig som de er beskyttet av loven. (2) Han innrømmet at han faktisk har overveiet den "djevilske muligheten for å sabotere" Popoffs radio-aktiviteter, f.eks. ved å bryte inn i sendingen med ordene: "Peter Popoff, dette er Gud," men fant at noe slikt ville være illegalt.

Randi forteller at healerne ikke svarer direkte på hans anklager, fordi de ikke er nødt til det. De er beskyttet under religionens fane, og når lovens representanter blir spurt om å ta standpunkt til slike saker er deres standard svar at "Jeg ønsker å bli gjenvalgt neste år."

Politikerne neglisjerer disse viktige spørsmålene og har ofte svart at "hvis folk er så dumme så fortjener de det."

Dette er i USA. Hva så med foregangslandet Norge? Nylig hadde vi telefonsamtaler med endel norske aviser omkring slike spørsmål. Og her kom det interessante om enn ikke så altfor overraskende media-synspunkter for dagen. Disse kan kort sammenfattes omtrent slik: For å være tilstrekkelig aktuelt til å få spalteplass må det enten dreie seg om en NYHET eller en KRANGEL. Om massene lider overlast eller fordummes spiller her liten rolle. For å være aktuelt eller interessant for avisen må det vises frem et enkeltindivid.

Imidlertid kan man finne at enkelte aviser gjerne ofrer en helside på overtroisk tøv uten motforestillinger, mens de ikke finner plass til en kort notis med vitenskapelige avsløringer.

Vurderingen bak slike holdninger hos massemedia er helt innlysende: Det ansees ikke som aktuelt å opplyse leserne. Slikt stoff vil kun være av interesse dersom man har en "mot-debattant", slik at man kan få frem effekten av en "krangel" eller konrovers. Videre er det populariteten av stoffet som teller, ikke dets egenverdi. Alt dette ble uttrykt direkte under telefonsamtalene.

Et viktig poeng i denne forbindelse er følgende: På bakgrunn av denne erklærte holdningen hos massemedia vil man få den situasjonen at de menneskene som ikke leser fagtidsskrifter, og det er det store flertallet, vil være ganske avskåret fra saklig informasjon og kunnskap om disse tingene. I stedet får de sin informasjon gjennom nyhetsmedia og ukeblad. Det er bl.a. derfor det har vært pekt på at "kulturen kan revne i to deler".

Under telefonsamtalene uttalte også en journalist direkte at man ikke anser det som farlig så lenge falske forestillinger ikke influerer på den etablerte vitenskapen som læres ut. Hva "massene" går omkring og tror på er av liten betydning. Dette er interessant sett i sammenheng med det syn at det er flertallet som bestemmer. Ja, hvem ellers ... ?

Det er forøvrig interessant å se at f.eks. amerikansk presse villig vekker bringer opplysningsstoff til sine lesere.

Konkret kan det nevnes at Aftenposten bl.a. har henvendt seg til NIVFO om to saker, først en "test" av Anna Elisabeth Westerlund, og senere en debatt om astrologi.

Da fru Westerlund trakk seg kunne man ikke skrive noe om saken. Vi foreslo da at Westerlund kunne utfordres direkte i avisen, slik at leserne ville få kjennskap til forholdet. Men det var avisen ikke villig til.

Heller ikke astrologi-debatten ble det noe av. Grunnen til dette var at avisen ikke kunne finne noen astrolog som var villig til noen debatt, eller hadde argumenter mot de vitenskapelige facts vi på forhånd hadde lagt frem. Det er med andre ord effekten av selve kontroversen som teller, og da denne uteble var saken ikke interessant i mediasammenheng.

DE POPULÆRVITENSKAPELIGE BLADENE

En har klart inntrykk av at de fleste av disse vegrer seg sterkt for å la seg blande inn i debatten om pseudo-vitenskap og falske profeter. Det er tydelig at de frykter konsekvensene ved å stikke hånden i dette hvepsebolet - og det skal man ikke fortenke dem i. Imidlertid vil vi henlede oppmerksomheten på det nye norske bladet POPULÆRVITENSKAPELIG MAGASIN (PM), med Per Torbo som redaktør. Bladet har allerede bragt en artikkel som tilbakeligger påstandene om biorytmer, og ikke minst: en lang og meget eminent artikkel om evolusjon - hvor også kreasjonisme er omtalt. Av samtaler forstår vi at sistnevnte artikkel har skapt ramaskrik i tilhengerens rekke. Naturligvis er det ikke til å unngå at når man stikker hånden i et hvepsebol så kommer hvepsen ut. Det får man tåle. Det viktigste må være å få bragt saklig informasjon til den rasjonelle del av leserne, de med en fornuftig avstand til okkultomanien.

PM er et meget gledelig tilskudd til denne type litteratur og vi vil anbefale bladet på det beste.

NOTER:

- (1) Se NIB 4-5/86, side 45
- (2) Ibid.

FRARER VED OKKULTISMEN

Paranormal tro kan drepe!

Redaktør Richard Brennehan hos bladet Scientific American vil rekapitulere en tragisk, sann historie om hvordan en gruppe unge mennesker fra California reiste til India sammen med deres guru, og hvordan én døde mens tre andre såvidt unngikk samme skjebne som resultat av turen.

Her vil en få vite hvordan en skruppelløs manipulator kan influere på ellers intelligente menn og kvinner og få de til å opptre mot sin egen vilje helt til det punkt at de mister livet.

Denne historien, som aldri før er blitt offentliggjort, fokuserer på en "guru" som stadig er aktiv i USA og Europa.

Det er en beretning om godtroenhet, astrologi, påstander om overnaturlige krefter og pseudomedisin, fortalt med to av de overlevendes egne ord.

KILDE: Scientific American -
Newsletter of the Sacramento
Skeptics Society, oktober -86.

I Norge sitter de fleste på gjerdet og er tilskuere. Man har inntrykk av at de sitter musestille, og knapt våger puste eller blunke, mens denne bølgen av sort slam ruller frem gjennom kulturen. Det er fullt forståelig at man vegrer seg for å stikke hånden i et hvepsebol, men det finnes situasjoner hvor en bør la plikt- og ansvar gå foran tanken på sitt eget sinns bekvemmelighet.

I Norge har vi også en psykolog, som støtter okkultisme og pseudovitenskap og gir seg tid til å skrive bøker om den slags. Han oppfatter det nærmest som et sunnhetstegn at folk dukker ned i et åndelig halvmørke og utvikler et irrasjonelt syn på verden.

Likadan finnes det noen leger som praktiserer pseudomedisin. Markedet avgjør.

PARAPSYKOLOGI

SANNHET, FANTASI ELLER BEDRAG ?

AV SURESH KANEKAR

Hva er parapsykologi? En storslått, ny vitenskap om bevisstheten som den talsmenn påstår? Eller, ifølge skeptikernes dom: Vråvl, tricks, kanskje endog selvbedrag? Vi bringer her en artikkel av den indiske vitenskapsmannen Suresh Kanekar. Han levner ingen tvil, han tilhører de kompromisløse skeptikere.

JEFFERY MISHLOVE begynner sin bok "The roots of consciousness" med denne snirklete setningen: "Bevissthetens blomster er det fengslende løvheng som blomstrer i psykologiens grenseland - telepati, clairvoyance, forutsigelser, psykokinese, astrologi, astrale prosjeksjoner, ufoer, mystisisme og andre skjulte okkulte, parapsykologiske eller indre fenomener. Disse ting synes kanskje fremmedartede eller overnaturlige etter vesterlandsk tankegang, kanskje mener man endog at de ikke eksisterer. Likevel er det min påstand at det ikke er tale om paranormale eller ubetydelige fenomener, faktisk har de røtter i den fundamentale kjerne som utgjør vår kosmiske væren, i vår kulturhistorie, i vår vitenskapelige viten og i våre sosiale funksjoner."

Hvis Mishloves "bevissthetsblomster" virkelig har røtter i vitenskapelig viten vil den parapsykologiske "vitenskap" i sannhet komme ut i jevnlig vanskeligheter. Vitenskap krever beviser, gjentakelighet og overensstemmende gyldighet. En spiritist kan påberope seg usedvanlige krefter, som ligger utenfor de fysiske lover og han har ingen plikt til å underkaste seg "vitenskapelig" forskning. Hans krefter synes kanskje lunefulle, men han behøver ikke å rettferdiggjøre seg eller stille skeptikere og akademikere tilfreds.

På den annen side tror parapsykologer at de studerer fenomener hinsides "normale" fysiske og psykologiske forklaringer. De anvender eksperimentelle og kvantitative teknikker som er vitenskapelig akseptable, og de tror at deres beviser for paranormale fenomener kan gjentas av andre. Parapsykologer gjør krav på å være vitenskapsfolk og ikke trofaste tilhengere av en eller annen mystisk kult. Ut fra den synsvinkel står parapsykologien åpen for en kritisk undersøkelse og analyse innenfor de alment godkjente rammer for empirisk vitenskap; for hvis de såkalte paranormale fenomener virkelig eksisterer er det nødvendig at menneskeheten blir kjent med det. Kanskje vil disse fenomenene, hvis det skjer innenfor en rimelig tid, endog bli akseptert som normale fenomener, idet de som utfordring til bestemte paradigmatisk fordommer er mødt med suksess. På den bakgrunn vil jeg her - så objektivt som mulig - undersøke parapsykologiens påstander og resultater fra dens begynnelse og til i dag.

TILBAKEBLIKK

Parapsykologisk (eller, som den tidligere var kjent, "psykisk") forskning begynte for alvor i 1880-årene under proteksjon av Society for Psychical Research of London. Man undersøkte

særlig seanser, hvor ånden enten viste seg eller sendte budskaper gjennom bestemte personer kjent som medier. De fleste av disse vet man nå har vært bedragerer. Det hundreårige selskap har avslørt mange falske påstander om åndelige krefter, det gjelder også Helena Blavatskys, stifteren av Theosophical Society.

Blant de tidligste slike undersøkelser var en sak med fem unge døtre av en engelsk geistelig, pastor A.M. Creery. Pikene og en ung tjenestepike deltok i flere "sittings" med forskere, som var overbeviste om pikenes telepatiske evner. Seks år senere, i 1888, oppdaget man at pikene brukte en kode og de innrømmet at de hadde lurt forskerne.

Et annet tilfelle dreide seg om G.A. Smith. Han kunne med bind for øynene uttale de ord som ble forevist Douglas Blackburn uten at det var noen kontakt mellom de to mennene. Forskerne aksepterte Smiths opptreden som ekte på tross av at han var ute av stand til å bevise sine psykiske ferdigheter overfor tilskuere. I 1908 innrømmet Blackburn at han og Smith hadde brukt tricks for å narre forskerne.

Det kanskje best kjente bedrageri i spiritismens historie er foretatt av det italienske mediet Eusapia Palladino. I 1895 deltok hun i 21 "sittings" i Cambridge, England, hvoretter Society for Psychical Research erklærte henne for et bedragerisk medium. Senere i USA, det var i 1909, ble hun tatt på fersk gjerning av Hugo Munsterburg, en psykolog fra Harvard.

Munsterburg har beskrevet hendelsen slik:

"Vi holdt begge hendene hennes og vi merket begge føttene, men likevel begynte et bord en meter bak henne å røre på seg, og vi ventet at det ville løfte seg. Men i stedet lød det plutselig et vilt skrik." Eusapia hadde skreket da hun forsøkte å flytte bordet med en fot som hun hadde fått fri av skoene. Men under bordet hadde det ligget en kontrollør skjult, og han hadde i det samme grepet henne i foten. Det var ved denne anledningen det ble oppdaget at Eusapias evner var mer akrobatiske enn psykiske. Til tross for dette tror noen parapsykologer stadig at Eusapia Palladino ikke var bedragerisk i alle tilfellene.

HARRY HOUDINI

Harry Houdini, kanskje den største av alle magikere noensinne, avslørte mange bedrageriske spiritister til tross for at han hadde en positiv interesse i paranormale fenomener. Arthur Conan Doyle, skaperen av Sherlock Holmes, var en stor tilhenger av spiritistiske fenomener. Fru Doyle skrev et langt budskap til Houdini, et budskap som gav seg ut for å stamme fra Houdinis døde mor. Houdini avslørte ikke de falske budskapene, fordi han ikke ønsket å såre sine venner - ekteparet Doyses - følelser. Men det var passasjer som avslørte at budskapet var uekte. Øverst på papiret var der et kristent kors, og budskapet kom fra hans jødiske mor. Budskapet var avfattet på engelsk, et språk som Houdinis mor hverken kunne lese eller skrive. Hun hadde alltid skrevet til ham på tysk. Men hvem vet, kanskje finnes der i den åndelige verden en mer effektiv translatørservice enn i selveste FN! Etter denne hendelsen skrev Houdini en artikkel: "Mitt sinn er åpent. Jeg er meget villig til å tro men, ... jeg har aldri sett eller hørt noe som kunne overbevise meg om muligheten for kommunikasjon med de elskede som er gått bort."

I sin bok "A magician among the spirits" har han ganske overbevisende demonstrert at spiritismens stiftere ikke bare hadde bedratt sitt publikum, men senere, for å føye spott til skade tjent penger på foredrag hvor de fortalte hvordan publikum var blitt lurt. En måte disse bedragerne kunne unngå å miste ansikt på var å forsvare seg med at de hadde lurt utelukkende for å bli tatt på fersk gjerning. Troen på spiritisme er komisk bortsett fra de av og til tragiske konsekvensene. En amerikansk pike var så forelsket i en ånd at hun begikk selvmord for at de kunne forenes. En mann i San Francisco skjøt sønnene sine. Han hadde mottatt et budskap fra sin avdøde kone, som gikk ut på at hun savnet sine barn.

Uansett slike avsløringer så forblir folks tro på åndelige fenomener urokkelig. Det gjelder også for intellektuelle og vitenskapsfolk som burde vite bedre. De er annerledes grundige og fornuftige innenfor deres eget fagområde til hverdags. Men når det gjelder paranormale utviser de en overdreven naivitet og en villighet til å fravike

deres kritiske sans. William Crookes og Oliver Lodge - to berømte engelske fysikere - var troende slik som Conan Doyle. Slike menn kalte Harry Houdini for "menneskhetens fiender."

SATYA SAI BABA

I India har vi også mange intellektuelle og vitenskapsfolk som som gjør knefall for en åndelig bedrager, som i flagrende klær - med dagligstuetricks - produserer aske, ur eller whisky-flasker, når det ønskes. Det er tricks som enhver kompetent magiker (uten flagrende klær) kan utføre. Satya Sai Baba er navnet. Sai Baba har nektet å møte en magiker som P.C. Sorcar eller forskere som dr. Narasimhaiah, tidligere viceformann Bangalore universitetet, av årsaker som står helt klart, bortsett fra de som er dumme. Dr. Narasimhaiah har sammen med andre avslørt en askeproduserende guttunge fra Karnataka - en minikopi av Sai Baba, som selv er en orientalsk versjon av Uri Geller, bare med åndelig image. Psykiske krefter er mer innbringende enn tryllekunst, og mirakler som bevis på guddommelighet er et av de mest effektive midler til selvopphøyelse, særlig i vårt land. Derfor har mange magikere følt seg fristet til å fremstå som psykiske begavelser eller åndelige frelsere.

Asken produsert av slike spiritistiske karikaturer er muligens mindre et symbol på guddommelighet og hellighet enn på en kremasjon av menneskets intelligens og uavhengighet. Disse mirakelmakerne gjør på lang sikt samfunnet større skade enn kriminelle, fordi de for personlig vinning skyld underminerer et fornuftig syn på livet.

Folk som utviser en parasittaktig og følelsesmessig avhengighet av disse åndelige bedragerne har naturligvis deres grunnnet til denne irrasjonelle adferd: Hvis en person man er tett knyttet til dør, kan det oppstå følelser av usikkerhet. Man er kanskje ute av stand til å holde styr på sin omverden, redd for sin egen død og kanskje har man skyldfølelser. Oliver Lodge og Conan Doyle hadde begge mistet sin sønn, og William Crookes hadde mistet sin bror. Slike opplevelser kan i hvert fall delvis forklare en irrasjonell tro på spiritisme og et liv etter døden. Mennesket lever ikke av fornuft alene, og sunn fornuft kan forkrøbles av følelser og usikkerhet - i

slike situasjoner kan overtro ofte fungere som et par krykker.

PARAPSYKOLOGI I VÅR TID

Dessverre er parapsykologi for det meste spiritisme i en moderne pseudovitenskapelig forkledning. Parapsykologisk forskning ble gjort systematisk, organisert og eksperimentell ved opprettelsen av det parapsykologiske laboratorium i Durham, North Carolina. Laboratoriets sentrale person var J.B. Rhine. Kanskje hardere enn noen annen har han forsøkt å bringe parapsykologien innenfor de vitenskapelige rammer. Siden 1937 har Journal of Parapsychology, som ble utgitt av Rhine, offentliggjort et antall artikler skrevet av forskjellige forskere. Av andre viktige tidsskrifter skal nevnes Journal of the Society for Psychical Research (stiftet i London i 1882), Journal for the American Society for Psychical Research (stiftet i New York i 1904) og European Journal of Parapsychology (stiftet i Utrecht, Holland i 1975). Det første doktorat i parapsykologi ble i 1980 gitt til Jeffrey Mishlove ved University of California i Berkley - forøvrig til stor ergrelse for noen andre av universitetets fakulteter og studerende. Kort før dette hadde Cambridge University i England slått opp sitt første doktorat i parapsykologi. Men til tross for alt dette er parapsykologiens status temmelig uavklart. Men det gjør ingen forskjell for de millioner av troende som tillegger parapsykologien status som en "supervitenskap".

Siden 1969 har Parapsychological Association vært akseptert som avdeling tilknyttet American Association for the Advancement of Science (AAAS). Imidlertid har tidsskriftet Science, AAAS'offisielle organ, nesten ikke trykket artikler om emnet.

De fleste psykologer er fiendtlig innstilt overfor parapsykologien. American Psychological Association har ennå ikke tatt parapsykologien under sine vinger. Med noen få unntak, inklusive navn som Cyril Burt, Gardner Murphy og Hans J. Eysenck, ser akademiske psykologer med betydelig mistro på parapsykologien, for ikke å si med forakt. En viktig årsak til denne kjensgjerning er at de påståtte facts vedrørende ESP ikke passer sammen med det man vet om det å

oppfatte ting. De påståtte facks vedrørende psykokinese stemmer heller ikke overens med noen fysisk eller psykologisk teori.

PSYKOKINESE

Rhine bragte de såkalte parapsykologiske fenomener (også kjent som psi) inn i laboratoriet, og han gjorde bruk av såvel eksperimentelle som statistiske metoder i sin forskning.

ESP-eksperimenter krevde vanligvis en "sender" som så på et kort, og en "mottaker" - vanligvis plassert i et annet lokale - skulle gjette hvilket kort senderen hadde foran seg. Rhine fikk laget spesielle kort til sine eksperimenter med fem forskjellige symboler. På den måten kunne mottakeren ha et korrekt svar en av fem ganger som sannsynlig. Men hadde han rett to eller tre ganger av fem mulige, ville han på den måten bevise tilstedeværelsen av telepati.

Ved PK-eksperimenter (PK = psykokinese) ble en terning kastet mekanisk og forsøkspersonen skulle så påvirke terningen til å vise et bestemt antall øyne. Da man kunne ha rett en av seks ganger, ville to eller tre treff bli akseptert som bevis for psykokinese. Personer som utviste særlige evner for ESP eller PK ble betegnet som "sensitive" eller "psychics". Det statistiske resonnementet benyttet ved disse eksperimentene har vært kritisert, men selv om vi godtar argumentet er det prosedyremessige grunner til å sette spørsmålsteget ved verdien av slike demonstrasjoner. Mange eksperimenter har vært blottet for tilstrekkelige kontrollforanstaltninger eller mangel på uavhengig bekreftelse. Edward Girden anmeldte PK-eksperimenter i *Psychological Bulletin* i 1962 og konkluderte med at beviset for at PK var et psykologisk fenomen totalt manglet. C.E.M. Hansel nådde samme konklusjon omkring ESP i sin bok "ESP - a scientific evaluation" i 1966. Betrakter man alle de tilgjengelige eksperimentelle beviser med hensyn til parapsykologiske fenomener, kan man i fornuftens navn kun konkludere som Girden og Hansel, at det ikke er noe vitenskapelig akseptabelt bevis for slike fenomener. Det ville ikke engang være urettferdig å si at alle de påståtte psi-hendelsene såvel i som utenfor laboratoriene, er konsekvenser av enten feil eller bedrag. Parapsykologiske

fenomener forsvinner som regel i den blå luft når de overværes av kritiske betraktere, eller skal foregå under omhyggelig kontrollerte forhold hvor lureri utelukkes.

MANIPULASJON

Når det dreier seg om bedrag så er det en spennende sak omkring S.G. Soal, en engelsk matematiker. Han startet som skeptisk kritiker av parapsykologisk forskning, men ble senere omvendt og ble selv en prominent psykisk forsker.

I 1939 etterberegnet han noen av sine gamle data. Ved denne gjennomgangen fant han at to personer han hadde testet, men uten hell, faktisk hadde hatt en høy score med hensyn til forutelse. Disse to var Basil Shackleton og Gloria Stewart. Disse nyoppdagete resultatene ble påstått å være en klar støtte for ESP-saken. Soal ble tildelt et doktorat ved University of London for sitt parapsykologiske arbeide.

I en artikkel av Price, bragt i *Science* i 1955, ble det antydnet at Soal måtte ha manipulert med sitt eksperimentelle arbeide. Price hadde ikke noen beviser til støtte for sin beskyldning men fremla en prosedyre hvormed Soal kunne ha nådd frem til sine resultater.

En mrs. Albert som hadde vært en av tre stedfortredere med hvem Shackleton hadde oppnådd resultater over sannsynlighetsgrensen, kom med en avsløring. Hun påsto at han etter en "sitting" hadde kikket gjennom et hull i en skjerm og sett Soal endre på tallene i resultatene. Mens dette i seg selv ikke var noe avgjørende bevis på svindel, ble Prices kritikk av Soals arbeide endelig bekreftet nesten et kvart århundre senere i 1978. Betty Marwick påviste ved hjelp av en computer at Soal hadde manipulert med sine data, men på dette tidspunktet lå Soal i sin grav.

Et annet klart tilfelle av bedrag innenfor parapsykologisk forskning er Levy-affæren fra 1974. I denne saken opptrådte Walter J. Levy, en ung medisiner. Han var blitt forfremmet til forskningsdirektør av J.B. Rhine på grunn av sin evne til å demonstrere ESP hos rotter. Men Levy ble avslørt av kolleger som så ham pille på en hel-

automatisk oppstilling. Før avsløringen hadde Levy også rapportert om resultater som tydet på PK i kyllingfostre. En annen parapsykologisk forsker, Helmut Smith, rapporterte i 1970 om PK hos kakelakker. Parapsykologisk forskning har åpenbart også sine muntre sider.

URI GELLER

Den 18. oktober hadde "Nature" en særlig redaksjonell spalte hvor det bla.a. fremgikk at tidsskriftet til tross for sitt ry som et av verdens mest respekterte, ikke har råd til å leve av respektabilitet alene. "Vi tror at våre lesere forventer av oss at vi også leilighetsvis kan bringe mer risikable artikler", sto det. Denne defensive og unnskyldende tone var innledningen til et innlegg av Russell Targ og Harold Puthoff fra Stanford Research Institute om paranormal informasjons-transmisjon. Innlegget ble offentliggjort på tross av metodiske problemer som ble påpekt av "referees" og diskutert i den redaksjonelle spalten.

Kanskje gjorde "Nature"-vitenskapen en bjørnetjeneste ved å offentliggjøre Targ og Puthoffs artikkel om Uri Geller-eksperimentene.

Eksperimentene hadde dreiet seg om Gellers evne til å produsere "target pictures", tegnet av vitenskapelige assistenter plassert i andre lokaler; om hans evne til å beskrive fjerne utendørs lokaliteter; om andre forsøkspersoners evne til å indikere EEG-aktivitet ved oppfattede av fjerne stimuli. Der var positive resultater fra alle tre kategorier av eksperimentene.

De sjuskete resultatene som ble rapportert ved Stanford-eksperimentene har vært kritisert av Joseph Hanlon i New Scientist (17. oktober 1974) og av David Marks og Richard Kamman fra Department of Psychology ved University of Otago i New Zealand i Nature (17. august 1978).

Hanlon, som er fysiker slik som Targ og Puthoff, har gjort et meget overbevisende stykke arbeid med å avsløre svindel i forbindelse med Uri Geller - den Uri Geller som gav parapsykologien et nytt pust liv ved sin demonstrasjon av paranormale evner; den Uri Geller som ble beundret av så mange godtroende mennesker, inklusive vitenskapsfolk som Targ og Puthoff.

Før Uri Geller ble en berømt i USA var han scenemagiker i Israel og kjent som bløffmaker. Alle hans paranormale evner er i virkeligheten tricks, men tricks som bare meget dyktige tryllekunstnere kan utføre. James Randi, en velkjent profesjonell tryllekunstner, har ikke bare opptrådt med Gellers tricks, men også forklart hvordan de utføres, til tider ved hjelp av en assistent Yasha Katz som en stund var Gellers manager, har beskrevet hvordan han har hjulpet Geller med å bløffe. Shipi Strang var Gellers førende med-sammensvorne og hjalp Geller med å skrive ned nummer på biler som tilhørte folk blant publikum, og som senere ble presentert fra scenen som en demonstrasjon av ESP.

Da Katz og Geller besøkte en dame i Hollywood, så Katz Geller knekke en av hennes gafler med to hender mens damen var uoppmærksom. Dette ble også utlagt som den rene ESP. Ved et TV-program i San Francisco åpnet Katz i all hemmelighet en konvolutt mens Geller distrahererte folk. Katz kunne på denne måten fortelle Geller om innholdet før sendingen begynte. I Italia hadde Katz og Geller vært innehos en juveler for å se på noen dyre ur. Etter å ha forlatt forretningen uten å kjøpe noe, påsto Geller at det hadde funnet sted en teleportasjon. På Gellers håndledd satt det et nytt ur, og Katz visste at Geller hadde stjålet det. Noen av våre lommetyver i Bombay er kanskje i stand til å prestere enda bedre demonstrasjoner på denne formen for "teleportasjon" enn selveste Uri Geller.

Uri Geller har gjort humbug med et meget stort antall mennesker, også intellektuelle og vitenskapsfolk. Etter Gellers TV-opptreden i England ringte mange seere til studio for å rapportere om lignende service-bøyninger i sine hjem. Troen på Geller forble uforstyrret, selv etter at det ble opplyst at showet var tatt opp på bånd og at Geller ikke engang var i England på tidspunktet for sendingen.

Et annet rørende utslag av Gellers tåpelige streker kom fra John G. Taylor, en professor i matematikk ved Kings College på University of London. Han var overbevist om at Geller hadde

psykiske evner og forsøkte å utvikle en teori om psykiske fenomener i termer som: lavfrekvent elektromagnetisk utstråling. Han foretok endog eksperimenter med barn som bøyde metall og andre psykiske begavede personer. Det munnet ut i en populær bok med tittelen "Superminds" i 1975. På dette grunnlag utnevnte tidsskriftet *Psychic News* ham til "årets vitenskapsmann". Senere har Taylor innrømmet at hans elektromagnetiske hypotese ikke holder og at eksistensen av de psykiske fenomener han har arbeidet med er meget tvilsom. For Taylor avsverget de psykiske fenomener rakk han dog å blamere seg ved å lansere "skyhetseffekten". Denne effekt skulle forklare hvorfor Geller vanligvis utførte sine tricks nøyaktig i det øyeblikk ingen betraktet ham. James Randi, de psykiske sjarlataners svøpe, utførte for ikke så lenge siden et avgjørende kupp rettet mot parapsykologien. I begynnelsen av 1983 avslørte han at to unge tryllekunstnere - Steven Shaw og Michael Edwards - var blitt sluset inn i et parapsykologisk laboratorium i Washington-universitetet i St. Louis, Missouri.

Shaw og Edwards imponerte forskerne med sine "psykiske" tricks som bl.a. besto av å bøye metall, flytting av gjenstander bortover bord osv. Avsløringen av at disse to var magikere fremfor psykiske begavelser tilføyde den parapsykologiske forskningen enda et hardt slag på troverdigheten, særlig fordi forskningsrapporter basert på disse pseudopsykiske utøverne allerede hadde vært offentliggjort i parapsykologiske tidsskrifter.

KLOKE ORD

Price har muligens vært den mest modige kritiker som har stemplet parapsykologien som svindel. Han satte spørsmålsteget ved hvilke alternativer man skulle tro på innenfor svindel og paranormale fenomener. Han siterer Hume og Paine til støtte for sitt synspunkt, i "An Inquiry concerning human understanding" skrev Hume:

"A miracle is a violation of the laws of nature; and as a firm and unalterable experience has established these laws, the proof against miracle, from the very nature of the fact, is as entire as any argument from experience can possible be imagined... no testimony is sufficient to establish a miracle, unless the testimony be of such a kind that its falsehood would be more miraculous than the fact it endeavours to establish."

I samme ånd erklærte Hume at menneskets slyngelaktighet og dårskap er så alminnelige fenomener at han heller vil tro at ekstraordinære hendelser hadde deres opprinnelse i denne kombinasjon, enn å innrømme at det var tale om en avvikelse i naturens lover.

Lenge før Hume nådde den greske skribent Lucian frem til noe lignende: "For å forsvare sitt sinn mot disse dårskaper må mennesket ha en diamanthard tro, slik at han, om han ikke umiddelbart er i stand til å gjennomskue de tricks hvormed illusjonen er skapt, kan ty til overbevisningen om at det er en løgn og umulighet."

Paine, som var litt senere enn Hume, gav kortfattet uttrykk for samme holdning: "... er det mer sannsynlig at naturen skulle gli ut av kurs, enn at mennesket forteller en løgn?"

Hermann von Helmholtz har gitt uttrykk for et lignende synspunkt, da han sa: "Hverken en erklæring fra samtlige medlemmer i Royal Society eller hva mine egne sanser vil bevise for meg, kan få meg til å tro på tankeoverføring fra et menneske til et annet utenfor de anerkjente sansesystemer." Helmholtz talte med en viss autoritet, han var det 19. århundres førende ekspert med hensyn til menneskets sanser.

ET ÅPENT SINN

På den annen side er nødvendigheten av å bevare et åpent sinn illustrert ved et eksempel gitt av Diaconis - meteorittene som ingen vitenskapsmann trodde på inntil omkring 1800. I 1807 var det en meteorittbygge over Weston, Connecticut, og professorene Silliman og Kingsley foretok en omhyggelig undersøkelse. Da Thomas Jefferson, daværende president i USA (som selv var en ikke så dårlig vitenskapsmann), ble informert om undersøkelsens resultater, skal han etter sigende ha uttalt: D'herrer, jeg vil foretrekke å tro at disse Yankee-professorene lyver fremfor å tro at det faller sten ned fra himmelen."

AVVISNING AV PARAPSYKOLOGISKE FENOMENER

Det er to hovedårsaker til at parapsykologiske fenomener skal avvises. For det første er bevisene ikke troverdige, ethvert paranormalt fenomen skyldes enten svindel eller feil. For det andre er de påståtte paranormale fenomenene ute av takt med vår viten om fysiske og psykologiske fenomener.

Ingen av disse to ovenstående argumentene er i seg selv tilstrekkelig vern mot parapsykologi, men bevisbyrden ligger hos parapsykologene. Det er ikke nødvendig for oss å påta oss ansvaret for å avsløre enhver paranormal hendelse som feil eller svindel.

Fra parapsykologiske hold postulerer man et samspill mellom sinn og kropp (PK = psykokinese) eller fra det ene sinn til et annet (ESP = ekstrasensorisk persepsjon). I den andre enden av dette spekteret finner man den holdningen at sinnet ikke kan ha en adskilt eksistens og kraft i seg selv uavhengig av kroppens nevrofysiologiske funksjoner. Nylige studier omkring hjernens kjemi og stimulering av nerver antyder at sinnet bare er en del av de nevrofysiologiske prosesser. Man kan med anerkjennelse vende tilbake til tiden omkring 1845 i Tyskland hvor fire unge entusiastiske psykologer, Carl Ludwig, Emil du Bois-Reymond, Ernst Brücke og Hermann von Helmholtz, slo seg sammen og svor på å opprettholde prinsippet om at "ingen andre krefter enn de alminnelige fysisk-kjemiske er aktive i organismen." Mens denne uttalelse ennå hverken er bevist eller motbevist, synes det enda mer overbevisende nå enn i 1845, sett i lyset av de tilgjengelige data fra nevrovitenskapen og de tilknyttede disipliner. Den dualistiske holdning til problemet omkring sjel og legeme har fått alvorlige etterdønninger, og parapsykologien er en av de bisarre konsekvensene av denne dualistiske holdningen. Nåtidens vitenskapelige psykologi tenderer i retning av determinisme i sin filosofi og fysisk i sin metodologi, og tanken om paranormale fenomener er i motstrid med vitenskapen i alminnelighet og psykologien i særdeleshet. Det synes å være den mest dominerende holdning blant psykologer, selv om det bestemt ikke er akseptert av alle psykologer, og da slett ikke parapsykologer, metafysikere og teologer. Enkelt sagt er dyret en sammensatt størrelse og mennesket er et sammensatt dyr.

PARAPSYKOLOGI OG GODTROENHET

Rhine satte spørsmålstegn ved den mekanistiske modell, og erklærte at ESP-resultatene er en advarsel til vitenskapen om at grensen for viten har vært trukket for skarpt opp. Begrepet

viten må ha større rammer. Rhine så ESP som en utfordring til vitenskapen og trodde at ESP kunne brukes til en slags styring av personligheten, og, på kontrollert eksperimentell vis vise seg å fungere med en viss uavhengighet av naturens fysiske orden. ESP og PK-fenomener synes å støtte den tradisjonelle oppfatning av sjelen som et eget vesen med sin egen rett, adskilt fra kropp og hjerne som den normalt virker igjennom.

John Beloff foreslår at parapsykologiske fenomener kanskje representerer et samspill mellom sjelen og den materielle verden, at sjelen momentant kan frigjøres fra sin avhengighet av hjernen. Parapsykologienes rolle er å fremskaffe empiriske beviser for dette gjennom bruk av vitenskapelige metoder som hittil kun har latt seg forsvare på religiøst og metafysisk grunnlag.

Noen undres og andre lar seg fascinere av parapsykologiske påstander. Beloff, som støtter parapsykologien, påpeker at en stor del mennesker med appetitt for undere og vilje til å tro, ofte har overhåldt deres sunne fornuft på den måten. Han beklager det kjedelige faktum at veksten innenfor vitenskap og utdanning ikke har gjort folk mindre godtroende eller irrasjonelle enn tidligere. Selv om det moderne menneskets godtroenhet til tider er forbløffende, er det kanskje ikke helt sant at mennesket er like godtroende som sine forfedre.

For å gi et grovt eksempel så har jeg som gutt hørt at spøkelser unnagikk elektrisk lys. I det ligger naturligvis at spøkelser kun kan ses i halvmørke hvor en illusjon er mer sannsynlig, særlig for personer som tror på og er redde for spøkelser. Spøkelser og ånder opptrer primært i tilbakestående, uopplyste områder i verden. De er altfor genererte til å vise seg på steder med vitende mennesker og i velopplyste byområder. De åndemanende seanser fra den victorianske tiden hører man ikke så mye tilsvarende om i dag. Ingen vitenskapsfolk med respekt for seg selv vil i dag stå offentlig frem og erklære sin støtte til åndemakeri, slik som Lodge og Crookes en gang gjorde det. Kanskje er dette mindre sant mellom indiske vitenskapsfolk enn blant fagfeller i mer avanserte land.

HVIS DET VAR EKTE VARE...

Hvis parapsykologiske fenomener var ekte ville verden i dag ha sett helt annerledes ut enn som så. ESP og PK, hvis det var ekte saker, ville by på fascinerende praktiske muligheter. Price nevner at da ESP er uavhengig av avstander og ikke krever utstyr, kanskje bortsett fra et ur til å synkronisere etter, ville det være en ytterst komfortabel metode til fremsendelse av informasjonen. En spion i Moskva kunne sende direkte til New York eller London. Rhine har utført eksperimenter med stor oppfinnsomhet og påvist at opplysninger om ESP-kort, ifølge hans mening, kan mottas helt opp til 10 dager frem i tiden. Hvis Rhines oppdagelse er ekte kunne det brukes til varslings-system med nøyaktig forutsigelse av naturlige og menneskeskapte katastrofer. Man må uvilkårlig undre seg over hvorfor noen fjols på topp-poster i den sovjetiske og amerikanske militærindustrien stadig sløser bort millioner av rubler og dollar på strategiske overveielser av fiendens bevegelser. Det er mulighet for å lese av fiendens planer via ESP og man kan ved PK uskadeliggjøre interkontinentale missiler. Men på den annen side er parapsykologene heller ikke superoptimistiske med hensyn til bruk av ESP og PK. Ifølge Rhine gir den flyktige karakter av denne dypt underbevisste funksjon av personligheten stadig alvorlige problemer i forskningsarbeidet.

Boring har skrevet om Soals arbeide: Den enestående opptreden av telepati er likevel ikke så helt enestående. Forskjellen er kun 7 av 25, i stedet for 5 av 25, og når folk spør om hvorfor disse telepater ikke blir rike ved å telepater på styremøter eller spekulere på aksjemarkedet med deres overlegne evner, vet de ikke hvor liten fordel den best tilgjengelige telepati gir i vår moderne tid.

Liksom P.W. Bridgeman, den store Harvard-fysikeren, har Boring (en Harvard-psykolog) satt spørsmålsteget ved den sannsynlige fornuften som ligger til grunn for de påståtte demonstrasjoner av parapsykologiske fenomener. Bridgeman fremhever at det iboende paradoks i anvendelsen av en sannsynlighetskalkyle til enhver konkret situasjon er blitt så glimrende uttrykt av Bertrand Russell, nemlig at vi opplever et mirakel hver gang vi

leser registreringsnummeret på en bil som kjører forbi. For hvis vi hadde kalkulert med sjansen for å se nettopp dette spesielle nummeret, ville sjansen ha vært én mot millioner. I hvilken grad er denne situasjonen forskjellig fra det som presenteres som en bedre-enn-sjans-score i et ESP-eksperiment?

Boring har utfordret parapsykologien slik:

"Disse forskerne har forsøkt å anvende prinsippet om uforanderlighet til frekvenser ved å hevde at når en bunke kort består av fem slag med ens numre, så må en gjetting på et kort være riktig en av fem ganger. Når det så gjettes riktig to av fem ganger lar de seg overraske og føler seg tvunget til å søke en forklaring etter det hypotetiske prinsipp som kalles ekstraseksorisk persepsjon eller ESP. Hvis det er ESP å få kortene til å komme ut to av fem ganger, hva får dem så til å være riktige en av fem ganger? Med hvilken rett kan disse forskerne stille seg tilfredse med dette mystiske vesen som de kaller sjansen - tilfeldigheten, mens de krever vår fulle oppmerksomhet omkring det andre mystiske vesenet som de har døpt ESP? ESP er et mysterium fordi tilfeldigheten er et mysterium, og, hvis de vil prale med en likegyldighet overfor det ene, må vi heller begynne å prale med vår likegyldighet overfor det andre."

Boring og Bridgeman har reist noen fundamentale spørsmål omkring sannsynlighetsteorien, men de fleste statistikere vil muligens finnes deres resonnement uakseptabelt. Det skal her bemerkes at hvis vi tar hensyn til alle de påståtte positive parapsykologiske resultater i sammenheng med alle de negative - rapporterte som urapporterte - vil antallet av de positive ikke tilnærme seg nå opp til sannsynlighetsgrensen.

FORVENTEDE RESULTATER

Men hovedangrepet på de parapsykologiske eksperimentene er ikke av statistisk karakter, men baserer seg på feil og bedrag. Det er vanskelig å gjenta parapsykologiske resultater eksperimentelt under kontrollerte forhold. Fenomenet med eksperimentelle fordommer er velkjent innenfor psykologien. Robert Rosenthal har igjen og igjen vist hvor-

dan eksperimenterende forskere er tilbøyelige til å oppnå de resultater som forventes av dem. Uten skikkelig kontroll kan en gitt forskers forventninger eller hypoteser påvirke hans eksperimentelle resultater uten bedragerisk hensikt.

En berømt sak er den med Eberfeldt-hestene som utarbeidet svar på regnestykker de fikk av tilskuerne. Det ble slått fast at hestene reagerte på lette bevegelser fra sin trener, som han kanskje ikke selv var seg bevisst. Pussig nok gjorde Rhine seg selv til latter tidlig i sin karriere ved å tro at hestene hadde telepatiske evner.

AVSLUTNING

Med mekanistisk vitenskap er vi på sikker grunn. Med hensyn til det ultimative filosofiske om eksistens og univers, er et mulig svar ignoramus et ignorabimus med Bois-Reynolds berømte setning. (Lat. "Vi vet ikke og kommer ikke til å vite", uttrykk for den menneskelige erkjennelses begrensning. Red.)

David Hilbert, den store matematiker, var mer optimistisk og erklærte at i matematikk var der i det minste ingen ignorabimus. Under alle omstendigheter står det klart, på tross av vitenskapelige fremskritt på alle fronter, at det gis flere spørsmål enn svar. Å utnytte denne mangel på svar til å lansere en tro på paranormale fenomener er å gjøre menneskeheten en bjørnetjeneste. Det er også i strid med såvel den vitenskapelige ånd som den sunne fornuft.

Ut fra det som her er fremlagt, i lys av tilgjengelige beviser vedrørende parapsykologiske fenomener, ser en at slike fenomener ikke eksisterer. På den annen side sett, rent prinsippielt, må vi holde våre sinn åpne for muligheten av fremtidige demonstrasjoner av slike fenomener, fri for såvel feil som svin del. Inntil det måtte skje vil vi la Mishloves "bevissthetsblomster" forbi uåpnede i fantasiens verden.

KILDER: Science Today, oktober 1983.
Para-Nyt nr. 3/86.

ADAM OG EVA SOM MUMIER

De mumifiserte kroppene til Adam og Eva ligger i en pyramide like sør for Cooktown, ifølge Marilyn Pye. (Jmfr. innslaget om australske pyramider i NIB.) Hun sier at gravstedet ble bygget av egypterne for mer enn 5000 år siden, og opprinnelig huset også paktens ark. Pye tror at Moses fant igjen arken for 3300 år siden og Australia er Edens hage som han skrev om i første mosebok.

- Daily Sun, Brisbane, 1/6-86.
- The Skeptic nr. 3/86.

FLOWER POWER

Alfred Graydon har spesialisert seg i blomstertyding. Folk tar med seg en blomst fra sin egen hage, holder den noen minutter, og legger den så i et beger.

Alfred plukker den så opp, føler dens vibrasjoner, og kan på den måten se hva som er vedkommende persons helsemessige behov.

- "Geelong Living", 5.5.86.

DEMONISKE PERSONER I ENFIELD

Gordon Gibbs, pastor ved the Light of Life Ministry i Enfield, sa at han ofte har besøk av demon-besatte mennesker på sitt kontor.

Han fortalte at kleptomaner, alkoholikere og homoseksuelle alle lider av demon-besettelse.

- Sun Herald, 20.7.86.
- the Skeptic nr. 3/86.

KURS I REINKARNASJON

Mr. Haswell's reinkarnasjons-kurs startet 17. juni i Sydney. Kurset lærer om reinkarnasjonens lover, og årsak og virkning. Det fremgår ikke om kurset inkluderer en reinkarnasjon i løpet av sine fire uker.

- Sun, Sydney. 10.6.86.
- the Skeptic nr. 3/86-

SINN * KROPP * ÅND ~ ~

PÅ FOTTUR MELLOM BIODYNAMISKE POTETER,
MIRAKELVANN, JESUS-FREAKS, ÅNDELIGE HEALERE
OG FREDSAPOSTLER,

Etter å ha erlagt 35 kroner ble jeg lukket inn til utstillingen Sind, krop, ånd. Det foregikk i Falconercenteret den 10.- 12. oktober 1986, og var arrangert av tidsskriftet Nyt Aspekt - det fordums UFO-Aspekt.

Jeg trådte inn i et veritabelt slaraffenland av fete vibrasjoner, harmoniske kropp og store ånder. Luften var mettet av vitaminer !

Paradiset var vanskelig å overskue. Hvor skulle jeg begynne? Var det system i sakene? Åpenbart ikke. Jeg kastet meg ut i det på må og få.

I en av de over 100 standene kunne jeg høre om det å reise i mine tidligere liv, en tur på omkring tre timer - hvis jeg altså gikk med på spøken. Bestillingsgebyret til en slik reise var på 200 kroner, hva selve reisen kostet forlød det intet konkret om. Man aner heller ikke hvor man havner, så det er mer sikkert å legge pengene hos Spies.

Et annet sted kunne jeg få en "Standard Oxford Personlighetsanalyse". Jeg sto nå ved en stand for Dianetik og Scientology. Her kunne jeg få forøket min intelligens! Ved et bord satt en kvinne og krammet to metallrør i hendene. Ved siden av satt en velkledd, smilende scientolog og betjente et såkalt E-meter - et strømlinjet plastikkapparat i moderne pastellfarge. Nei, takk!

Firmaet MaxiPharma var også på pletten med produktet Kyolic - hvitløk uten lukt ble det lovet. Glimrende produkt hvis man er glad i hvitløk og gjerne vil bevare sin jobb og sin vennekrete.

Hva nu? Skulle jeg utsette meg for en omgang soneterapi? Kinesiologi? Eller hva med litt neoreichiansk massasje? Yoga og meditasjon var også mulig.

Ved stand 2, nesten borte ved det fjerneste hjørnet, fikk jeg utlevert en brosjyre: "Gravid ved sekundær eggøsning", står det. Jeg aner et mirakel, men nei, brosjyren henveder seg kun til kvinner og med mannen i den tradisjonelle men ikke uvesentlige rolle. Her lates alle mirakler ute!

Transcendental meditasjon er også på pletten. De residerte i stand 39. En nydelig reklamefolder slo til lyd for et opphold på Rørvig Folkehøyskole. Side om side var det fotos av henholdsvis Maharishi Mahesh Yogi og gode gamle N.S.F. Grundtvig! Jeg ble stående litt idet jeg håpet at noen av TM-folkene ville gi seg til å sveve fritt i luften, men det skjedde dessverre ikke.

Videre, videre! Jeg så stander med indisk astrologi, Raja Yoga, biopati, tilbud om normalisering av min tarmflora, reklamer for anti-jord-strålingsapparater, iris-analyse, avspenningsmusikk, computerastrologi og tilbud om å møte Jesus! (Hvorfor slo du ikke til, Willy! - red.)

Rosenhaven hadde en stor stand. Her ble det lansert healing og den nye tids viten. Det var også et alternativ til Folkekirken, for hver søndag avholder Rosenhaven "kosmisk tjeneste".

Det var også forskjellige aktivi-

teter på scenen. For eksempel kunne man høre Trio Tirando. Det var akustisk gitar-musikk - det løs svært men godt. Jeg kunne også gå til en masse foredrag for 20 kroner pr. stk., men jeg lot meg ikke friste.

Som en oase i hele dette markedet med helsekost, mirakelvann, velmenende ærlige og uærlige sunnhet-sapostler samt profeter av alle sorter, fant jeg en gotterikiosk. Falconercenterets faste, urokkelige slikkeributikk. Jeg kjøpte straks en pose usunne, farvestoff-mettede og blodtrykksforhøyende lakriser, vel vitende at det kunne skade såvel mine tenner som tarmflora. Men jeg hadde bruk for litt motgift midt i dette vitaminrike miljøet. Det var bare for mye!

Gumlende på en lakris fant jeg frem til utgangen og begav meg atter ut i virkeligheten.

Willy Wegner

Para-Nyt nr. 3/86.

#####

BLADDØD PÅ GJENFØDT TIDSSKRIFT

Lesere av Para-Nyt vil huske at vi tidligere har ristet tidsskriftet Det Ukendte over en sakte ild. (*) Senere led tidsskriftet heldigvis bladdøden uten større landesorg. I stedet kom et tidsskrift ved navn Vision. Vision ble så med et stort reklamebrøl til tidsskriftet Vor Eventyrlige Verden. Nå har tidsskriftets tredje reinkarnasjon innstilt betalingen. Det rakk å komme ut to nummer.

Den ansvarlige utgiver, Klaus Aarsleff holder utvilsomt lav profil for tiden. Vi venter nå i stor spenning på hans neste tidsskrift.

Para-Nyt nr. 3/86.

Jmfr. NIB nr. 4-5/85, side 20.

ANNA ELISABETH WESTERLUND

Ovennevnte dame, som tidligere har tatt seg en verbal svingom med prof. Martin Johnson da denne påsto at AEW ikke var synsk, har nå opptrådt ved et møte i Drammen. J.E. Johansen fra tidsskriftet Ad Astra overvar seansen sammen med 100 andre tilskuere.

Foredraget dreide seg primært om hennes opplevelser med telepati, og disse beretningene meldes å ha vært ganske underholdende. Forøvrig var der visst ikke mye å hente, og Johansen slår kun en ting fast: "Anna Elisabeth Westerlund, forfatter til bl.a. "Jeg fant liket", er en selvoptatt gammel dame!

KILDER: Ad Astra nr. 3/86.

Para-Nyt nr. 3/86.

UFO-KLASSIKER

Pascagoula, 1973

Kim Møller Hansen

Calvin Parker, 19 år, og Charles Hickson, 45 år, begge skipsverftsarbeidere, satt på en molo og fisket ved Pascagoula-elvens munning i Mississippi. Det var sent på dagen den 11. oktober 1973. Plutselig hørte de begge en summende lyd. Da de snudde seg så de et stort, lysende og ovalt objekt som gikk inn for landing. Da objektet sto stille på bakken kom tre vesener ut og liksom svevet mot de to mennene. Hickson og Parker stirret skrekkslagne på vesenene og overveide om de skulle hoppe i elven - men ble sittende lammet av skrekk. Parker besvimte av bare frykt, og begge mennene ble båret inn i objektet av vesenene.

Ombord i fartøyet ble Hicksom lagt på en benk og undersøkt av et "øye-lignende instrument." Mens undersøkelsen sto på forlot vesenene rommet, men Hickson lå som lammet så flukt var umulig. Kort etter ble mennene ført ut av fartøyet og etterlatt på elvebredden, hvor Hickson så fartøyet forsvinne på nattehimmelen.

I løpet av timen som fulgte overveide mennene hva de skulle gjøre. Skulle de gå til politiet og løpe risikoen for latterliggjørelse? For å få styr på nervene tok de et par solide munnfuller av whiskyen i Hicksons bil. De overvant frykten og begav seg til redaksjonskontoret til "Mississippi Daily Press". Her var det imidlertid lukket, og så gikk turen videre til sheriff-kontoret.

De to fortalte deres fantastiske historie til betjentene Fred Diamond og Glen Ryder, og ble deretter etterlatt i et værelse med en båndopptaker i gang, noe de ikke var klar over. De tilbragte ventetiden med å diskutere om man ville tro dem eller gjøre dem til latter og snakket dessuten om opplevelsen. Den meget tydelige angsten som begge mennene viste gjorde inntrykk på betjentene.

Under intervjuet på sheriff-kontoret understreket Hickson at de overhodet ikke ønsket saken nevnt i mediene -. Neste dag var begge mennene verdensberømte! To kjente ufologer skulle intervju dem, en sakfører ville hjelpe dem, og offentligheten ventet på deres beretning...

EKSPERTENE ANKOMMER...

Kl. 9 om morgenen den 12. oktober mottok APRO en telefon fra Louis Daugherty, radioamatør og medlem av APROs ledelse. Han gjengav kort innholdet av en radiosending som fortalte at de to mennene var blitt bortført av merkelige vesener ved Pascagoula, Mississippi natten før.

Etter å ha fått hovedtrekkene i historien fortalt, kontaktet APRO sheriff-kontoret i Pascagoula, og etter å ha forsikret assistenten som tok telefonen om at APRO ville foreta en vitenskapelig undersøkelse av tilfellet, samtykket han i å råde de to vitnene til å samarbeide.

Det var først meningen at to av APROs konsulenter skulle dra til Pascagoula - en ingeniør eller fysiker og en psykolog, og at sistnevnte skulle anvende hypnose, slik at opp-

lysninger som var glemt eller fortrengt på grunn av sjokk, evt. kunne oppnås. To psykiatere og en psykolog ble spurt, men alle var opptatt på det aktuelle tidspunktet. Deretter kontaktet man dr. James A. Harder, APROs konsulent på det ingeniørmessige området, som også er en kvalifisert hypnotiser og som i andre tilfeller av nærobservasjoner av UFOer hadde anvendt denne teknikken. Heldigvis kunne dr. Harder dra avsted samme dag og var ved 14.30-tiden på vei mot Pascagoula.

Senere på ettermiddagen mottok Jim Lorenzen, en av APROs sjefer, en oppringning fra dr. J. Allen Hynek, davær-

bekreftet de hovedtrekk som APRO hadde fått fra sheriff Barney Mathis og hans assistent Glen Ryder, hvor sistnevnte var den første som hadde snakket med de to vitnene etter deres opplevelse. Dr. Harder gav følgende rapport basert på sine notater:

"Etter å være ankommet lørdag ved 10-tiden ble jeg bragt til kontorene ved J. Walker Skipsbygger kompani. Legen Julius Bosco, advokaten Joe Colingo, eieren av verftet Jack Walker, Sheriff Barney Mathis og detektiven Thomas Huntley var alle til stede. Mr. Colingo kom med noen innledende bemerkninger om at Hickson og Parker var ivrige etter å

III: Hal Crawford

ende sjef for Lindheimer Observatoriet og avdelingen for astronomi ved Northwestern University. Dr. Hynek ønsket å vite om Pascagoula-saken hadde noe for seg. Lorenzen fortalte at han mente at tilfellet fortjente en omhyggelig undersøkelse og at dr. Harder var på vei.

Lørdag morgen den 13. oktober intervjuet dr. Harder de to hovedpersonene i saken, Charles Hickson, 45 år, og Calvin Parker, 19 år. Dette intervjuet

fortelle deres historie til vitenskapsmennene og embetsmennene, men var meget trette av å snakke med journalistene. Endel journalister hadde møtt opp på dette tidspunktet.

Charles Hickson og Calvin Parker ble deretter hentet inn av de oppsynshavende på verftet (hvor begge vitnene arbeider) for å snakke med meg. Jeg presenterte meg som en representant for APRO. Til innledning fortalte jeg at de

var blant det meget begrensede antall personer som hadde hatt en slik opplevelse. Jeg spurte dem hvordan "vesenene" så ut og fikk en beskrivelse som bl.a. inneholdt følgende:

1. Ingen hals og ingen hjelm.
2. Krabbelignende hender med to fingre, begge like store og på størrelse med en hånd.

Jeg spurte ikke om noe av det som tidligere hadde vært bragt i avisene og foreslo at vi lot de to mennene dra hjem for å hvile, og at vi gjenopptok samtalen senere på dagen, når Hynek og dr. Bridges, en psykiater, var til stede. Vi ble enige om å starte igjen ved 15.30-tiden. Før vi skiltes gav jeg gruppen et kort resymé av tidligere tilfelle (Hill, Villa Boas) og stilte ytterligere et par spørsmål. En ytterligere kommentar var her:

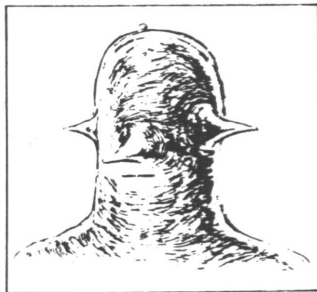
3. En "spaltelignende munn."

Da dr. Harder intervjuet advokaten Joe Colingo, sa denne: "Da jeg først møtte dem (Hickson og Parker) var de så hystet som jeg noensinne har sett to voksne mennesker. De var dødsens forskrekket, faktisk i en nervøs sjokktilstand. Det var tydelig at begge var redde og ikke var interesserte i en offentlig omtale. Av dem begge og av skipsverftets eier ble jeg anmodet om å bringe dem til de relevante myndigheter, og om å dempe ned journalistene."

H Y P N O S E

Under intervjuet lørdag morgen den 13. fortalte dr. Julius Bosco de to mennene hvordan hypnose kunne hjelpe dem til å få klarhet i tankene, få dem til å huske bedre og hvordan det også kanskje kunne hjelpe dem til å få bukt med den nervøsiteten de følte. Harder tilføyde at hypnosen muligens kunne lette den hodepinen som Hickson led av. Både Hickson og Parker var redde for å bli hypnotisert, men etter at dr. Bosco og en verftsarbeider som frivillige "ofre" om ettermiddagen hadde demonstrert metoden, lot Hickson seg overtale til et forsøk. Harder hypnotiserte ham, men man oppnådde bare få ytterligere opplysninger. Harder ble dog på denne måten kvitt sin hodepine.

Søndag morgen den 14. oktober intervjuet og hypnotiserte Harder igjen de to mennene.

Under et "Dick Cavett Show" laget Tony Accuso denne tegningen av Pascagoula-vesenet etter Hicksons anvisninger

PRESSEUTTALELSER

Etter to dagers kryssforhør uttalte Harder og Hynek seg til pressen. Om-talen ble stor, men unøyaktig og gav hendelsen større troverdighet enn den fortjente.

Dajournalister lørdag den 13. oktober intervjuet Hynek, sa denne: "Dette dreier seg ikke om ulikevektige personer, de er ikke skrukkete". De følgende sitater som mange steder ble tillagt Hynek skyldes i virkeligheten Harder: "Det var ganske bestemt noe her som ikke var jordisk... Hvor de kom fra og hvorfor de var her kan man kun gjette om, men det faktum at de er her (på denne planeten) er sikkert hevet over enhver tvil."

Har sa dessuten at Hickson og Parker hadde vært ute for en opplevelse som de var helt uforberedt på. Han sammenlignet deres opplevelse med den en australsk urinnbygger, som plutselig står overfor en jumbojet har. Han sa også at deres opplevelse "virkelig var ekte. Det var ikke noen hallusinasjon!" Det ville være så godt som umulig for de to mennene å simulere deres følelser av redsel mens de var under hypnose. En journalist spurte om det var noe som tydet på at de merkelige vesenene fra en annen planet, hvis det var tilfelle, var fiendtlige? Til dette svarte Harder at hvis en vitenskapsmann tar opp en laboratoriemus, vil det gjøre musen redselsslagen, enten han har onde hensikter eller ikke.

Charles Hickson.

Han avsluttet intervjuet med å si at "de må være i besiddelse av en teknikk langt foran vår egen, når de kan fremstille et fartøy som er i stand til å fly så fort uten å brenne opp.. La oss håpe at deres avanserte teknikk ikke har vært så destruktiv som vår."

FLYVÅPENETS HEMMELIGE RAPPORT

Allerede dagen etter opplevelsen, dvs. den 12. oktober 1973, ble Hickson og Parker bragt til Keesler Air Force Base i nærheten av Biloxi. Her ble de først undersøkt for bestråling uten at man påviste noe tegn på det og deretter ble de grundig intervjuet av militærpersonell.

En avskrift av intervjuet ble aldri offentliggjort, selv om man fra flyvåpenets side hadde lovet å sende en kopi til sjeriffen i Jackson County. Nå har den amerikanske UFO-foreningen MUFON mottatt en kopi av avskriften via Ray Stanford fra Austin, Texas. Han hadde fått kopien av far til en av de offiserne som deltok i intervjuet.

I det følgende bringes fra avskriften, som av redaksjonelle hensyn er forkortet.

DET FØLGENDE ER EN AVSKRIFT AV EN RAPPORT OPPTATT DEN 12. OKTOBER 1973 OG MED FØLGENDE SIVILE DELTAKERE:

Herr Charles Hickson, 2722, Apt. 1, College Villa Apt., Pasagoula, MS.

Herr Calvin Parker, Jr., samme adr. Følgende personer fra det offentlige deltok:

Oberstløytnant Derrington, Sikkerhetspolitiet.

Oberst Amdall, Formann, Helsevesenet.

Oberst Rudolph, Hospitalstyret.

Oberst Hanson, Veterinærkontrollen.

Oberstløytnant Gibson, Administrator.

Major Winans, Medisiner.

Kaptein Hoban, Sikkerhetspolitiet.

Sersjant Russell, " " "

T.E. Huntley, Detektiv ved politiet i Jackson County, Pascagoula.

Joe Colingo, Advokat, Pasagoula.

Hickson og Parker erklærte samstemmende at de begge var ansatte hos F.B. Walker & Sons i Pascagoula.

To andre personer som rapporterte at de hadde sett objektet omtrent på samme tid var:

Raymond Broadus, embedsmann i Kriminalomsorgen.

Larry, Larry's Standard Bensintank, Market & Hickway 90, Pascagoula.

Oberstløytnant Derrington: Jeg tror det er best at De med egne ord forteller hva som har skjedd, så kan vi senere spørre Dem ut om detaljer.

Charles Hickson: I går kveld - jeg arbeider på verftet, og da jeg kom hjem bestemte vi oss for å dra ut og fiske. Men da tidevannet ikke passet brukte vi ikke båten, men mente at vi kunne dra bort til - jeg vet ikke hvor godt De kjenner området hvor kornkranen står - elvens vestlige bredd ved verftet. Da vi hadde fisket en stund uten hell sa jeg til Calvin som jeg var sammen med at vi skulle gå litt lenger opp mot verftet. Jeg har tidligere fisket der, og synes at det er et godt sted.. Vi hadde ikke vært der særlig lenge - vi satt bare der på bredden og fisket - da vi plutselig hørte en lyd. Tja, det jeg først hørte var en summing. Jeg vet egentlig ikke hvorfor jeg snudde meg. Jeg tror det var for å se hva det var. Det var et blått lys - et virkelig lys, et klart, blått lys. Det er mulig at det var fiolett eller noe i den retning. Det jeg mener er at det var blått

da jeg fikk øye på det. Da jeg fikk øye på lyset var det som om det stanset. Jeg mener at det var ca. 8-10 meter fra oss, og jeg gjorde meg ingen tanker om det. Jeg var skrekkslagen. Jeg var redd og jeg kunne se at det var han (Calvin) også. Det så ikke ut til å ha en dør. Det så ut som om den enden åpnet seg. Det kom tre tingester ut av den - og de rørte ikke jorden - svevde bare. De vet, langsomt ca. en halv meter over bakken. Jeg trodde ikke det jeg så.

Derrington: De sier at det kom tre tingester ut av den. Hvordan så disse tre tingestene ut?

Hickson: På den avstanden jeg så dem er det vanskelig å si.

Derrington: Hvor stor var den svevende gjenstanden?

Hickson: Den var ikke rund. Den virket oval og var omkring 2,5 meter bred, den var litt lenger enn den var bred, altså mer enn 2,5 meter. De kom mot oss, - en på hver side, og jeg merket ikke noe særlig da de rørte ved meg. Det forbløffet meg at de bare slik løftet meg.

Derrington: De ble løftet?

Hickson: Jeg var så redd at jeg ikke så etter hva de gjorde med ham jeg var sammen med. De bar meg gjennom - jeg vet ikke hva det var - og så var vi inne i denne tingesten - det er hva jeg vet - jeg merket stadig intet. Det så ut som om hele rommet glødet. Jeg så ingen lamper - det glødet bare. Der var ingen stoler eller annet å se. Jeg så ingen instrumenter, selv om jeg så ting jeg ikke vet hva var. Det var noe der inne.

Derrington: På hvilken tid av dagen var det?

Hickson: Det var natt.

Derrington: Hva var klokken?

Hickson: Ja, jeg vet ikke hva klokken var da jeg ikke har noe ur. Det var lenge etter solnedgang.

Derrington: Lenge etter solnedgang?

Hickson: Ja, jeg vet ikke - det kunne sammenlignes med et øye - men det var så stort som en kule, men det fløy rundt om meg.

Derrington: Den tingesten eller personen som hentet Dem, har De noen fornemmelse av hva det var?

Tegning av et av de robot-lignende vesenene. Tegnet av Hicksons arbeidsgiver.

Hickson: Ja, hr. Det lignet et menneskelig vesen, men det hadde ingen hender. Det hadde gripeklør eller noe slikt.

Derrington: Kan De fortelle om det så mer mekanisk ut enn menneskelig?

Hickson: Nei, jeg vet ikke om det så mer mekanisk ut enn menneskelig. De så for meg bleke ut. Jeg husker spesielt at jeg så etter det som jeg mente var føttene deres, men der var ingen tær eller noe som lignet tær. De var nesten runde. Det så ut som om det de hadde på satt meget tett. Men jeg så ikke noe tøy. Jeg vet ikke om det var fordi jeg var redselsslagen, men jeg så ikke hår eller andre trekk hos dem. Det høstes en slags lyd fra dem. Det er vanskelig å si hvilken lyd det var, men fra de to andre hørte jeg ikke en lyd.

Derrington: De nevnte tidligere at det høstes en lyd da tingen nærmet seg.

Hickson: En summende lyd.

Calvin Parker: Jeg snudde meg, og der var den.

Detektiv Huntley: De sa det var øyne, en munn og en nese.

Hickson: Ja, men jeg vet ikke om man kan kalle det en nese. Det var noe som satt på kroppen, og en gjenstand stakk frem mellom øynene, og det så ut som om det var en åpning nedenfor og noe på siden som kunne ligne ører, jeg vet det ikke.

Parker: Da de tok fatt i meg og førte meg mot skipet mistet jeg bevisstheten, men det lignet et spøkelse. Det var som det kom noe gjennom veggen der.

Hickson: Jeg tror ikke at jeg mistet bevisstheten mens jeg var inne i det. Jeg tror det ikke. Jeg tror jeg var ved full bevissthet hele tiden.

Derrington: Hvor lenge var De ombord ?

Hickson: Jeg vet ikke hvor lenge vi var ombord.

ble jeg klar over at det var det jeg skulle gjøre.

Derrington: Hvor lang tid tror De det gikk fra begynnelsen til De ble sluppet fri ?

Hickson: Oh, det må ha gått - det er vanskelig å si.

Derrington: Var det timer eller minutter ?

Hickson: Det må ha vært en time eller der omkring. Det må ha vart så lenge, men det virket som en evighet. Så vidt jeg vet var jeg ved bevissthet, men jeg følte intet mens jeg var ombord - jeg hadde ingen krefter til å bevege meg.

Derrington: Hvordan ble De sluppet fri?

Hickson: De bar meg fra borde, og jeg

Charles Hickson på stedet hvor han den 11. oktober 1973 ble bortført og undersøkt av vesener med klør.

Det var ikke noen følelse av at noe beveget seg. Jeg vet ikke om vi beveget oss. Jeg vet det ikke. Da det hele var overstått kunne vi ikke tro på det, og vi visste at det ville være vanskelig å overbevise folk om at det vi hadde sett var virkelighet, og vi nølte litt før vi dro til sheriff-kontoret og fortalte om det. Jeg ville gjerne ha militæret innblandet. Jeg ønsket ingen publisitet og jeg ønsket ikke nyhetsmediene innblandet, men etter å ha tenkt over det

ble lagt på bakken like utenfor. Jeg hadde ingen smerter, og jeg følte meg normal. Så var fartøyet vekk.

Derrington: Kan De huske om De så Parker på noe tidspunkt ?

Hickson: Jeg erindrer ikke å ha sett ham før vi var utenfor.

Derrington: De så ham ikke ombord ?

Hickson: Nei, det gjorde jeg ikke. Jeg erindrer ikke å ha sett ham ombord.

Som jeg har sagt var jeg redselsslagen og sanset intet.

Derrington: Hvor og når la De første gang merke til Calvin ?

Hickson: Jeg mener at jeg så ham igjen da de hadde båret meg ut. Han var hysterisk og så ut som om han var paralysert, men kom dog plutselig til seg selv igjen.

Derrington til Parker: Erindrer De noe om at De ble båret ombord i fartøyet før De mistet bevisstheten ?

Parker: Jeg husker at de tok fatt i meg og liksom med en stor magnet trakk i meg. Jeg berørte ikke bakken, jeg nærmest svevet. Jeg husket intet, jeg mistet bevisstheten. Jeg sto bare der som om jeg var stivfrosset. Til sist kunne jeg bevege meg litt. Det var som en ond drøm. Jeg håpet at det bare var en ond drøm. Jeg fikk ikke lukket et øye den natten.

Derrington: Kan De huske at De ble båret ut ?

Parker: Nei. Da jeg kom til meg selv var det "zzzp", og fartøyet forsvant.

Derrington: Snakket dere sammen om hva som hadde skjedd ?

Parker: Jeg var ikke ved bevissthet, så jeg husket intet.

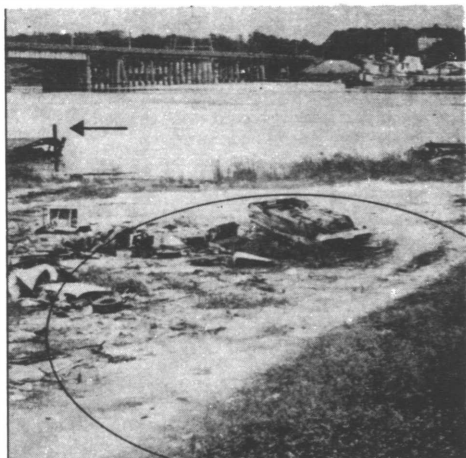
Hickson: Vi snakket om hva jeg hadde opplevet. Vi snakket litt frem og tilbake for å finne ut hva vi skulle gjøre. Vi kjørte til en kafeteria og snakket og snakket om det i nesten en time, før vi bestemte oss for å dra til sheriffkontoret.

Derrington: Fikk dere på et eller annet tidspunkt noe å drikke, noe som noen kunne ha hatt noe oppi ?

Hickson: Nei, for vi stanset ikke underveis. Jeg hadde noen frosne reker i fryseren, og dem brukte vi som mating. Vi stanset ikke underveis, men kjørte rett ned til elven.

Derrington: Hvordan er forholdet mellom dere ?

Hickson: Han er bare en venn. Hans far og jeg var i sin tid der hjemme meget gode venner, nesten som brødre, og han har kun vært her noen få uker og arbeidet samme sted som jeg arbeider...

"Landingsstedet" markert

Derrington: Hørte De andre lyder utover den summende lyden som De før har omtalt ?

Hickson: Den eneste lyden jeg hørte var den fra en av tingestene. Det var ikke en lyd jeg kan forklare.

Parker: Det var bare en "mmmm".

Derrington: Noe støv eller...

Hickson: Nei, jeg så ikke noe støv eller noe annet.

Parker: Jeg vet ikke hvordan man skal forklare det. Der var musestille, og plutselig hørte jeg liksom et "zzzp", jeg snudde meg og det blå lyset kom, og jeg ble paralysert. De vet, som hvis man oppdager at man har tråkket på en klapperslange. Tenk på hvordan De ville føle det. Slik følte jeg det. Jeg ville heller at det hadde vært en klapperslange.

Derrington: Var det noe avtrykk på stedet etter det ?

Hickson: Nei.

Parker: Noe annet. Fartøyet - det landet aldri på bakken. Det holdt seg omkring en halv meter over den.

Hickson: Det befant seg over jorden.

Derrington: Var der noen utstøtning eller lignende ?

Hickson: Jeg så det ikke. Hvis der var så jeg det ikke. Men som sagt, jeg var

skrekkslagen.

Derrington: Har De kjennskap til om det ble gjort noen forsøk på å kommunisere med Dem ?

Hickson: Kun med mindre det var - jeg tror ikke at det var et forsøk på å kommunisere med oss . Jeg tror - jeg vet det ikke - at det kan ha vært kommunikasjon mellom de andre, men jeg hørte ikke noe.

Parker: De oppførte seg ikke som om de ville oss noe ondt.

Hickson: Så vidt jeg vet gjorde de meg ikke noe.

Parker: De gjorde ikke noe fysisk med meg, men mentalt er det i ferd med å ødelegge meg.

Derrington: Hva med noe usedvanlig. Var det noen merkverdigheter ved objektet ?

Hickson: Det så for meg ut som om de visste hva de gjorde, men de var - jeg vet ikke, hva de forsøkte å finne ut av, men de forsøkte å finne ut noe om oss, fordi - De vet - de gjorde det de gjorde men jeg vet ikke hva de gjorde. Men bortsett fra det så det ut til at de visste hva de gjorde...

Derrington: Tilbake til Deres beskrivelse av objektet. De sa at det var omkring 2,5 meter i diameter og omkring -

Hickson: Det var bare gjetting. Jeg mener jeg har fortalt at det ikke gir nok plass innvendig til at de kunne ha - så mye kunne det ikke ha vært der inne.

Derrington: Var det noe som lignet vinger eller annet som stakk frem fra fartøyet ?

Hickson: Nei, jeg så intet

Parker: Jeg kan tegne en skisse av fartøyet - som De vet kun det ytre. Angående det indre kan jeg ikke.

Hickson: Det var ikke rundt, det var nærmest avlangt, eller noe i den retning. Det var ikke riktig rundt.

Derrington: Hørte De på noe tidspunkt lyden fra en motor ?

Hickson: Det eneste jeg hørte var den summende lyden.

Derrington: Summet det hele tiden, eller bare når det beveget seg ?

Hickson: Nei, bare når det beveget seg.

Innvendig hørte jeg ikke ingen lyder fra fartøyet, eller hva det nå var. Jeg hørte ingen lyd fra det når jeg var ombord.

Derrington: Hvor høye var disse tingestene omtrentlig ?

Hickson: Tja, det er vanskelig å fortelle noe om det hele. Det må - det var høyt nok, for da vi gikk ombord støtte vi ikke mot noe.

Derrington: Jeg mener tingestene.

Hickson: Jeg har på et tidspunkt sagt at de var omkring 1,5 meter høye.

Parker: De vet selvfølgelig godt at de ikke rørte bakken, hvilket gjorde dem høyere enn oss. Som De vet, - inntil de kom over mot oss.

Hickson: Når man er så skremt er det vanskelig å komme med en god beskrivelse av noe som helst.

Derrington: De snakket om at de beveget seg. Beveget de seg ved hjelp av ben eller -

Parker: Svevet.

Hickson: Fløy bare.

Parker: Som om der ingen tyngdekraft var.

Hickson: Jeg så ikke at bena deres beveget seg, men jeg så noe som jeg vil gjette på var armene deres bevege seg, jeg tipper at det var armer de beveget da de løftet rundt på meg.

Parker: Og det lignet en krebs eller krabbe.

Derrington: Var det noe fastgjort til det, f.eks. en ryggsekk eller lignende ?

Hickson: Jeg så ikke noe slikt, kun tingesten, det var alt.

Derrington: Kun tingestens legeme og den hadde ikke noe tøy på eller kanskje noe som bare satt meget tett ?

Hickson: Ja.

....

Derrington: Hadde fartøyet vinduer ?

Hickson: Jeg la ikke merke til noe da jeg var ombord. Jeg vet det ikke...

Derrington: Steg det loddrett ?

Parker: Nei, det forsvant bare....
"zzzp" og så var det borte.

Hickson: Jeg vet faktisk ikke hvordan det kom hit.

Major Winans: Så det ut til å være av plast, eller transparent, eller så det ut til å være av et massivt materiale?

Hickson: Det glødet, og jeg kan ikke si om det var massivt eller transparent. Jeg kan ikke gi Dem noen detaljer for jeg vet det ikke.

Winans: Glødet det fra den innvendige eller den utvendige siden?

Hickson: Det glødet - det var blålig utvendig, og innvendig var det liksom - De vet, som lys.

Winans: På samme måten som dette rommet her med fluorerende lys?

Hickson: Ja, men der var ingen pærer eller lysstoffrør eller annet.

Winans: Følte De at det var den samme temperaturen, eller følte De at der var varmt?

Hickson: Det hadde jeg overhodet ingen fornemmelse av.

Amdall: Følte De det som om De kunne ha beveget Dem?

Hickson: Jeg kunne ikke bevege meg.

Derrington: Hva skjedde mens De var ombord?

Hickson: Tja, så - som jeg sa før så hadde de noe - jeg mener stadig at det var et øye - men jeg vet at det ikke var et øye - men, det sirklet rundt om meg - rundt om meg - og de kunne gjøre med meg hva de ønsket - anbringe meg på ryggen eller siden.

Derrington: Dette øyet holdt øye med Dem - De var under konstant oppsyn av dette øyet mens De var ombord?

Hickson: Ja, jeg så et øye. Jeg mener det dog ikke i den betydningen. Tja, når noen ser på en på den måten som det gjorde; ville De nok også mene at det var et øye. Det lignet ikke et kamera eller lignende.

Huntley: Da De ble strakt ut - jeg mener De fortalte at De ble strakt ut. Er ikke det korrekt?

Hickson: På et tidspunkt, ja.

Huntley: Sa De - fortalte De oss ikke at de beveget et lys over Dem - frem og tilbake over hele kroppen Deres?

Hickson: Gjenstanden beveget seg om bak meg, over meg og over alt omkring meg.

....

Derrington: Da De kom til Dem selv, hva var det første De gjorde? Etter at De hadde forlatt dette området?

Hickson: Tja, vi dro over - vi bor i Gautier. Vi stoppet der borte ved - like ved Li'l General Curb Market og snakket lenge om det igjen.

Derrington: Hva var klokken nå?

Hickson: Ah, den må ha vært - !! Den var vel omkring 22 eller 23 eller der omkring.

Huntley: De trådte inn på Sheriffkontoret omkring, jeg tror, 23.18...

Amdall: Har noen av dere tatt medisiner eller noen form for narkotika?

Hickson: Nei.

Parker: Nei, det har jeg ikke.

Derrington: Hva med alkohol?

Parker: Jeg drikker ikke.

Hickson: Tja, jeg tar en drink i ny og ne, og etter det som skjedde i går kveld - etter at jeg hadde forlatt sheriffkontoret, dro jeg hjem og tok en drink i et forsøk på å slappe av. Men det hjalp nå ikke noe. Ja, jeg tar en drink i ny og ne.

Derrington: Men De hadde ikke drukket noe før dette fant sted?

Hickson: Nei.

Winans: Hvordan har De fått det merket, som er på tuppen av Deres lillefinger?

Hickson: Det er en blemme, De vet - fra varmt stål. Det har overhodet ingen forbindelse med det som skjedde.

Huntley: Calvin har et par små hudavskrapninger på den høyre armen. Da han nevnte noe om en klo, og jeg la merke til at han sa noe om at han ble grepet i begge armene, la jeg merke til at der var en liten skramme på begge armene.

Hickson: Tja, jeg kunne ikke finne noen skrammer på meg selv. Der er ingen merker og jeg - og jeg kan ikke finne noen på meg selv.

Parker: Jeg merket intet til tingest-en. Man kunne overhodet ikke merke noe. Det er et under at jeg overhodet ikke kom til skade.

Advokat Colingo: Jeg kan tilføye følgende. Ikke om denne beretningen, men på samme tidspunkt ble dette objektet sett av andre, som også er kritiske - ja, av embetsmenn. En av dem var Broadus. Han avla igjen beretning hos politiet i morges, og de dro ut til motorveien og undersøke området. Man kan se det fra motorveien like over broen. De så objektet i tre minutter. Også tidspunktet stemmer.

Huntley: Og deres beskrivelse og alt. De beskrev endog det blå lyset og alt annet.

Hanson: Var det et mørkeblått lys, eller et lyseblått?

Hickson: Det var bare en glød, jeg vet det ikke.

Oberst Rudolph: Hadde de hatt mulighet til å høre båndet før de rapporterte dette?

Huntley: Ja.

Colingo: Ah, de har hørt det nå. Mener De at de visste det?

Huntley: Ja. Båndet - jeg tok opp båndet, eller de gjorde, i går kveld. Jeg spilte det av.

Rudolph: Før de gav sin beretning?

Colingo: Kom Broadus først og avgav beretning, og kom så disse mennene etterpå?

Huntley: Jeg husker ikke. Jeg er nødt til å spørre sjefen om det. Men jeg vet at de hørte det båndet vi tok opp i går kveld, eller de tok det opp.

Rudolph: Det var etter at de hadde avgitt sin beretning?

Huntley: Helt korrekt. Og da sa de: "Det er ganske morsomt, for det er den samme tingen som vi så. Vi så et blått lys." Herr Broadus er faktisk en kristen mann, og han sa at han hadde vært i kirken borte i Gautier.

Colingo: Hvis Broadus sier at han så den så så han den. Det betyr at han er en av den typen mennesker. Angående den andre mannen så vet jeg ikke hvem De snakker om...

POLYGRAPH-TEST

Den 31. oktober 1973 meldte telegrambyrået UPI at Hickson hadde gjennomgått en såkalt "løgndetektor-test", og at prøven bekreftet at han snakket sant. Denne pressemeldingen har overbevist mange mennesker om at de to mennene virkelig ble bortført til et UFO. Men der er imidlertid flere svake punkter ved denne testen. Prøven varte 2 1/2 time og ble foretatt den 30. oktober hos Pendleton Detectives, Inc. i New Orleans, Louisiana, av en mann ved navn Scott Glasgow.

UFO-skeptikeren Philip Klass har undersøkt Glasgows kvalifikasjoner og erfart at han ikke hadde gjennomført sin utdannelse og ikke var kompetent til å gjennomføre en polygraph-test.

Forøvrig kan en løgndetektor ikke bevise at en begivenhet har funnet sted. Den viser kun om den personen som testes tror at den har funnet sted. Hvis en person selv tror at han er Albert Einstein, vil han kunne klare en løgndetektor-test positivt.

Endelig er en løgndetektor ikke 100% sikker. Den kan snytes på flere måter. Hvis den virkelig var feilfri kunne skyldsspørsmålet i rettssalene jo alltid avgjøres med en løgndetektor - en lett måte å gjøre domstolene arbeidsledige på!

FLERE DUNKLE PUNKTER

I oktober 1975 ble det holdt en UFO-konferanse i Fort Smith, Arkansas. Hickson ble invitert som taler og ville få dekket reisen, såfremt han var villig til å gjennomgå en polygraph-test, denne gang foretatt av en anerkjent polygraph-tester med 17 års erfaring. Testen skulle foretas på politistasjonen i Fort Smith. Hickson innvilget, men trakk seg i siste øyeblikk. Han uttalte at hans sakfører hadde rådet ham til å la være, da en slik ny test kanskje kunne skade salget av hans bok og hans foredragsvirksomhet. Hickson er blitt omtalt som en ærlig og troverdig person. Philip Klass, som ikke legger fingrene imellom

James A. Harder og

J. Allen Hynek

når et UFO-vitnes mindre pene sider skal undersøkes, har bragt på det rene at Hickson den 20. november 1972 ble sparket fra Ingalls Shipyards, fordi han hadde bedratt sine underordnede økonomisk.

Under et TV-show, hvor både Hickson og Parker var gjester, fortalte Hickson at det skarpe lyset i UFOets indre hadde gitt ham en øyeskade. Denne skaden hadde han ikke nevnt tidligere, hverken for Harder og Hynek eller for folkene på Keesler Air Force Base.

Observasjonstidspunktet og objektets størrelse skiftet også for hver gang Hickson fortalte om hendelsen. I begynnelsen hadde episoden skjedd kl. 19, senere var det mellom kl. 20 og 21, for til slutt å være omkring kl. 21. Objektet var i den første versjonen 3 meter i diameter, senere 6 meter og til sist ca. 10 meter.

Det angjeldende landingsstedet ligger kun noen få hundre meter fra den sterkt trafikkerte Hovedvei 90. Hvis et lysende objekt hadde landet ved elvebredden ville man mene at adskillige bilister ville oppdage det. Men

ingen har til dags dato meldt seg. Av avskriften fra intervjuet på Keesler AFB framgår det dog at to andre personer har sett noe uforklarlig denne kvelden. Utsagnene i avskriften er dog så vage at man ikke kan bruke dem til noe.

Under dr. Harders intervju med Hickson og Parker gjorde han (trolig for å vinne mennenes fortrolighet og "tø" dem opp) en utilgjengelig brøler. Han fortalte dem om lignende bortførelsestilfeller (Hill, Boas), noe som meget vel kan ha påvirket deres beretning til Harder og de senere versjonene av beretningen.

EN AV DE UTVALGTE

Kontaktpersonene George Adamski og Daniel Fry har fått selskap av Charles Hickson. I 1982 avholdt han i sitt hjem en pressekonferanse, hvor mange interessante ting kom for dagen. Arbeidskameraten Calvin Parker har fått sitt liv ødelagt av hendelsen. Like etter hendelsen fikk han et nervøst sammenbrudd, men er nå gift og bosatt i Texas. Han fikk et nytt sammenbrudd da de fremmede prøvde å få tak i ham igjen.

Hickson fortalte at han selv er en av de 12 "utvalgte" på jorden. Han har i kontakt med noen få av de 12, men ikke alle disse 12 er ennå utvalgt av de fremmede. Siden oktober natten i 1973 har Hickson ofte vært i mental kontakt med de fremmede vesenene, og i tre andre tilfelle har han vært i fysisk kontakt. Om det budskap han har mottatt sier Hickson:

"Vesener fra en annen planet vil endre denne planetens ødeleggende kurs neste år - de vil komme med stor kraft. Vi vil få se noe som jeg ikke engang kan fatte. Det vil komme en merkelig kraft eller energi, som vil påvirke våre sinn og avlede vår interesse for krig - ved slutten av neste år (dvs. 1983) vil vi ikke kunne kjenne verden igjen... Det siste kapittel er ikke skrevet. Det eneste som kan hjelpe oss er noen fra en annen verden... Mot slutten av 1983 vil vi være bløtgjort... De vil komme ned for å se hva de har utrettet... Vi vil leve i en annen verden neste år, bare vent og se ! "

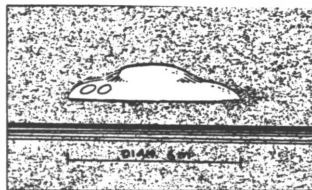
Hicksons budskap er det ikke noe nytt i. Katastrofetemaet har vært kjent i århundrer og rendyrkes jo bl.a. i science-fiction-litteraturen. Hicksons dramatiske forutsigelse har fått samme skjebne som de fleste andre profetier: Den gikk ikke i oppfyllelse.

Pascagoula-saken har et forløp som etter hvert har blitt velkjent. Det er en ekte klassiker, og den blir ofte støvet av når skeptikere skal overbevises om UFOenes eksistens. I begeistringens glemmes ofte sakens dunkle punkter, men når de tas med, og det SKAL de naturligvis - står vi tilbake med en høyst tvilsom affære, som bør arkiveres i skuffen merket "svindel".

UFO-NYT nr. 1/1986

Kilder:

- 1) UFO-NYT 6/73 og 1/74.
- 2) UFO 2/83.
- 3) MUFON UFO Journal nr. 195, 1984. Oversat af Flemming Rasmussen.
- 4) »UFOs Explained«, Philip J. Klass, Vintage Books, New York 1976.
- 5) »Beyond Earth: Man's Contact with UFOs«, Ralph Blum, Bantam Books, New York 1974.
- 6) »UFOs A Pictorial History from Antiquity to the Present«, David C. Knight, McCraw-Hill, New York 1979.
- 7) »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, Doubleday & Co, New York 1980.

Slik kom objektet etter hvert til å se ut

«UFON»

UFO-FENOMENER OVER NORGE

De som i sin tid abonnerte på vårt tidsskrift med denne tittelen har kanskje savnet bladet. "UFON" ble som kjent nedlagt etter en tid som følge av mange andre oppgaver.

Imidlertid har NIVFO NORD visse planer om å starte utgivelsen igjen, og endel forarbeide er allerede gjort med sikte på dette. Utgivelsen skulle ha vært annonsert i dette nummer av NIB, men da det gjenstår å klarlegge visse praktiske detaljer må vi vente til neste nummer for å være på den sikre siden.

For nye lesere kan nevnes at UFON bragte alle meldinger, rapporter etc. om fenomener av UFO-karakter observert i Norge. Disse meldingene ble også undersøkt og kommentert.

Grunnen til et eget organ for dette stoffet var et tilbud til spesielt interesserte om å få del i mer enn det som kan tas inn i NIB av dette materialet.

Red.

UFO-LANDING

Et frigivet dokument fra det amerikanske flyvevåbens arkiver avslører, at et UFO landede den 9. august 1980 i et afspærret område øst for Kirtland flyvebasen i staten New Mexico, USA.

Dette er den lovende innledning til omtalen av SUFOIs danske utgave av Bruce Maccabee's bok "UFO Landings near Kirtland AFB or Welcome to the Cosmic Watergate".

Først i 1983 ble saken kjent av offentligheten, trolig på grunn av en lekkasje innen flyvåpenet. Historien lyder helt utrolig. Kan den virkelig være sann? Er det mulig å få den bekreftet av de impliserte?

Disse spørsmålene stilte den amerikanske elektronikk-fysikeren dr. Bruce Maccabee seg selv og gikk så i gang med et tålmodighetsarbeide som bragte avslørende ting frem i lyset.

Nettopp i disse årene frigis mange tidligere hemmeligholdte ufo-dokumenter fra det amerikanske flyvåpens arkiver. De fleste dokumentene offentliggjøres helt ukritisk, men enkelte saker blir heldigvis gjenstand for nærmere granskning. Det er en slik sak boken UFO-LANDING" handler om.

I 1977 ble loven om offentlighet i forvaltningen (FOIPA) vedtatt i USA. Amerikanske ufologer grep sjansen. Nå skulle alle hemmeligholdte ufo-dokumenter frem i dagens lys. Flere tusen sider er hittil offentliggjort.

De amerikanske ufologene er gjerne over-ivrige etter å få noen av disse dokumentene til å støtte deres oppfatninger og største håp, mens f.eks. Philip Klass på en mer overbevisende måte har argumentert for og vist at man ikke kan finne noe som helst av ufologiske lekkerbiskener i disse dokumentene.

Denne boken dreier seg altså om et papir som fra et ufologisk synspunkt skulle inneholde slikt som man er ute etter: bevitnede ufo-observasjoner, samt offentlig tilsløring av dem.

UFO LANDING

Hemmeligt dokument avslører ufo-landing ved amerikansk flyvebase

Bruce Maccabee

Historiene og forestillingene om nedstyrte UFO-farkoster har vært behandlet i NIVFO-Bulletin nr. 3 og 4/1981, og utover i 1982-årgangen. NIVFOS syn på dette materialet vil ha gått klart frem i denne serien samt ved andre anledninger. (Rykte + rykte = bevis.)

I omskrevne bok dreier det seg om noen tilsynelatende uidentifiserte lys som tildels skal ha senket seg ned til bakken innenfor et klassifisert forsøksområde øst for Kirtland AFB, New Mexico. Dette ble sett på samme tid av en gruppe vakter som befant seg ca. åtte kilometer unna. En rapport ble skrevet av agent Richard Doty fra Air Force Office of Special Investigations (AFOSI) i Kirtland. Maccabee kontaktet Doty på våren 1984, og sier at han ikke ble overrasket da Doty fortalte at han hadde intervjuet vitner, vært på landingsstedet, og skrevet en større rapport.

Sjefen for Information Release Division, Noah Lawrence, benektet imidlertid at det var flere dokumenter, da HQ/AFOSI ikke hadde noen i arkivet. På denne måten oppstår det en "uoverensstemmelse" mellom det som Doty skal ha fortalt til Maccabee og hva han hadde fortalt til Lawrence. Dermed er man i full sving med å "rulle opp" en varm sak, som USAs myndigheter forsøker å skjule.

Bruce Maccabee er en velkjent ufo-entusiast, men neppe noen fantast. Han har vist seg å være ganske grundig i sine undersøkelser, men har likevel ved visse anledninger avslørt en viss forutinntatthet - f.eks. ved "UFOet over New Zealand", også utgitt på dansk av SUFOI. I NIVFO-Bulletin har vi mange ganger vist hvor sterkt en slik holdning kan influere på undersøkelser og konklusjoner. Man finner gjerne det man ønsker å finne. Dette aspekt bør tillegges stor betydning ved vurderingen av en sak. Det bør her nevnes at Maccabee har anbefalt en så tvilsom bok som The Roswell Incident, skrevet av Berlitz og Moore. Ref. Frontiers of Science Magazine, juli/august 1981.) Se de forannevnte numrene av NIB.

Under et UFO-symposium i Washington den 6. september 1980, hvor bl. a. J. Allen Hynek, Allan Hendry og Bruce Maccabee var med, ble panelet spurt om noen av dem trodde at USAs regjering har havarerte UFO-farkoster liggende på lager. Bare én av de tre ufo-tilhengerne var villig til å tilkjenne sin støtte for en slik tro. Og denne ene var nettopp Bruce Maccabee.

Den amerikanske regjering, som ufo-log Maccabee mistenker for å forsøke å hemmeligholde signifikant informasjon om UFOer, er Maccabees arbeidsgiver. The Fund for UFO-research, som Maccabee leder, har donert penger til Peter Gersten (NIB 4/81) for å støtte en retts-sak mot regjeringen med sikte på å få frigitt en håndfull papirer. Maccabee har ikke bare unnlatt å gjøre seg noen anstrengelser for å skjule dette, men organisasjonen hans har sågar sendt ut pressemeldinger for å publisere disse forsøkene på å presse USAs regjering til å skride til handling mot sin vilje. Maccabee brukte regjeringens laboratoriestyr til sin analyse av den forannevnte New Zealand-filmen. Hvis regjeringen virkelig vet noe viktig om UFOer, som den forsøker å holde skjult, må en anta at Maccabee enten ville bli anmodet om å ligge unna slike aktiviteter eller se seg om etter en annen jobb utenfor regjeringen. Noe slikt har aldri hendt.

Hva mer er; forfatteren Bill More er også inne i bildet. Han har forsket i Kirtland-saken i 1982, heter det.

Hittil har vi ikke hatt anledning til å se nærmere på historien - det kan evt. bli gjort senere - men når en tar i betraktning hvem som står bak konklusjonene, samt hva disse i sin essens bygger på, finner vi å måtte ta beretningen med en klype salt.

* * * *

Dette betyr dog ikke at man bør la være å lese boken, bare at man leser den med nødvendig reservasjon og så avventer begivenhetenes gang.

Den danske utgaven er et hefte i A5-format på 60 sider i offett-trykk. Prisen, Dkr. 40,- er overkommelig.

Boken bestilles ved å sende inn Dkr. 40,- + Dkr. 10,- = porto og ekspedisjon, til postgiro 9 11 77 25 -

SUFOI, postboks 6, 2820 GENTOFTE, DANMARK.

#####

MOTSETNINGER MØTES ...

Hynek (left) with Philip J. Klass at 1984 CSICOP Conference, Stanford University.

kunne kanskje være en passende tittel på dette sjeldne bildet. Her ser vi i alle fall to av verdens fremste talsmenn pro og kontra UFOene.. J. Allen Hynek og Philip J. Klass, i tilsynelatende gemyttlig diskusjon. Anledningen er CSICOPs konferanse i 1984 ved Stanford-universitetet.

Det skulle være interessant å vite hva de snakker om.. Skulle vi tillate oss et aldri så lite forsøk på ekstrasensorisk persepsjon vil vi tippe UFO.

Red.

BEKJENNELSER FRA EN MAGIKER

AV ROBERT A. STEINER

ET EKSPERIMENT FRA CSICOPS INTERNASJONALE KONFERANSE 1986 I BOULDER

DET VAR lørdag kveld, slutten av konferansen. Kveldens festivitas var berammet som et magisk show og jeg ble introdusert som magiker.

Nei, jeg utfører ikke de standard-triksene som man ventet av en magiker. Jeg unngår det forventede, og det gjør de fleste magikere.

Her hadde man et meget intelligent og skeptisk publikum. De ville selv sagt forstå at jeg som magiker og aktør i et magisk show ville utføre magi. De ville avgjort ikke tillegge meg evner som strider mot fornuften. Ikke denne forsamlingen! Eller ville de?

Tidspunktet: Lørdag kveld, den 26. april 1986.

Stedet: The University of Colorado at Boulder.

Konferansens sponsor: The Committee for the Scientific Investigation of Claims of the Paranormal.

Jeg forklarte historien om Flinker Hans, hesten som vitenskapsfolk rundt om i verden trodde kunne legge sammen og trekke ifra. Hesten fikk frem svarene ved å trampe med hoven. Når den nådde rett svaen ville tilskuerne - eieren, de nysgjerrige, de troende og sågar erfarne vitenskapsfolk - slappe av et øyeblikk. Hans var i stand til å registrere dette, noe den også gjorde, og det var signalet som stanset stampingen med hoven. En dyktig hest denne Hans.

Så fikk jeg frem tre personer fra salen som hver trakk seg et kort fra kortstokken min. Jeg fortalte dem at jeg ville rope opp navnene på kortene i hele kortstokken og bad dem om ikke å reagere når jeg kom til de kortene de hadde trukket. Jeg forklarte at det jeg ville forsøke å gjøre var å lese av deres kroppsspråk, og mente at når en hest kunne gjøre det kunne vel jeg også.

Før denne presentasjonen hendte det meg aldri at noen trodde noe annet enn at det var et magisk triks som skulle finne sted. Likevel, basert på feedback, lot det til at jeg fjernet den siste magiske hemning! På tross av at jeg opptrådte som magiker i et magisk show, ble publikum forledet til å tro at jeg utførte noe annet enn magi. Jo mer jeg tenker på det desto mer merkelig forekommer det meg.

For eksempel, en lang og forøvrig ypperlig avisartikkel om konferansen skrevet av en vitenskapelig journalist, brukte adskillige spaltetommer på Flinker Hans. Og så beskrev den min presentasjon: "De tre sto midt i en forsamling på mange hundre, da Steiner raskt leste opp de 52 kortene: "Spar ess, to, tre...." Og så identifiserte han korrekt alle tre kortene. ... Når Steiners opprømsing nevnte kortene deres, hadde de tre personene reagert umerkelig på måter som nesten ingen kan registrere bortsett fra ham."

All right folkens. Hva skal jeg si til dette? Skulle jeg innrømme at denne magikeren, introdusert som en magiker, opptredende i et magisk show, i virkeligheten lurte deg?

Vi skeptikere irtettesetter de troende. Vi peker på at de beskytter sin selvaktelse ved å påstå noe "psykisk". Vi postulerer at de finner denne holdningen lettere for sine ømfindtlige ego enn å vedgå at de er blitt lurt, at de ikke forstår og ikke kan forklare hva som skjedde.

Og hva så med skeptikerne? Ut fra hva jeg har sett og ut fra diskusjoner later det til at mange av dem slukte historien om Flinker Hans. Jeg sjekket tiden på meg selv. Jeg leste opp hele kortstokken på under 14 sekunder. Det er fire kort per sekund. Og der var tre personer som skulle observeres på

ulike steder i den store spisesalen. Tenkte de i det hele over hvor lang tid det ville ta for hver enkelt av dem å tilkjennegi en registrerbar kroppslig reaksjon etter å ha hørt navnene på kortene sine? Kunne hver av dem høre, absorbere, forstå og reagere på en klar, registrerbar måte i løpet av et kvart sekund? Kunne jeg nøyaktig oppfatte og peke ut slike reaksjoner i brøkdeler av sekunder fra alle tre der de sto på sin kant av salen?

Hvis jeg hadde fortalt forsamlingen at jeg var en "følsom" ville de ikke ha trodd meg. Men, mange av de tilstedeværende skeptikerne fant det lettere å tro at jeg er en hest enn at de ble lurt av en magiker...

THE SKEPTICAL INQUIRER Nr.1/Fall 86.

MIRAKEL-HELBREDELSE

The Denver Post for 19. juli 1986 bragte en detaljert artikkel om CSICOPs avsløringer av Peter Popoff. (NIB 4-5/86 s. 3). Da Popoff ble konfrontert med dette sa han: "Den Hellige ånd taler, men jeg tror ikke at folk er naive."

I mellomtiden bragte avisen the Rocky Mountain News for 23. august detaljer om noen av de teknikker som ble brukt, samt noen få undersøkelser av slike tros- eller mirakelkurer:

"Kreft-pasienten Secquill Frago fra Dallas dro til healeren W.V. Grant i rullestol. Grant erklærte at "dr. Jesus" hadde leget mannens sykdom - men i løpet av 10 dager var Frago død."

"En kvinne med ryggmargskreft ble fortalt under en healing-oppvisning at hun skulle kaste sin ryggstiver og løpe tvers over scenen. Dagen etter kollapset ryggstølen, og fire måneder senere døde hun."

Kilde: THE ROCKY MOUNTAIN SKEPTIC
nr. 3/sept.-okt. 1986.

GRAFOLOGI

Som svar på en ukritisk reportasje i Denver Post for 11. september 1986 - "Handwriting Analysis As Teacher Tool" skriver Elver Barker i leerspalten:

"Inntil the federal Civil Rights Act er endret slik at den dekker diskriminering på basis av grafologi, astrologi og annen pseudovitenskap som mistolker holdninger, karakter og personlighetstrekk, burde praktikantene av slik overtro stilles for retten..."

THE ROCKY MOUNTAIN SKEPTIC NR. 3/86.

VOGNER I RØDEHAVET

Den tidligere astronauten Jim Irwin, som er bosatt i Colorado Springs, har brukt 150.000 dollar av de trofastes bidrag til seks angrep på fjellet Aararat i letingen etter Noas ark. Nå erklærer han omsider at det ikke finnes noen spor etter noe som helst slags sjøgående fartøy i dette 17000 fots høye fjellet. Takk skal du ha Jim, det sparer oss for en kostbar tur for å tilbakevise enda en myte.

Nå er han i ferd med å lete etter vogndeler i Rødehavet. Takk igjen Jim for at du så klokt bruker disse pengebidragene til å fremme vår sak. En tidligere astronaut benytter kanskje vitenskapelige metoder i sin forskning. Men mon tro om han ikke ville ha større sjanser for å lykkes hvis han lette etter vogner i fjellene og skip i havet.

KILDER: Rocky Mountain News 15.9.86 og 21.9.86.

The Rocky Mountain Skeptic 3/86.

SAMME AVIS for 7. september bringer også omtale av endel pseudovitenskapelige dietter: "Beverly Hills-dietten", "Cambridge-dietten" og "The Eat to Win-dietten", som som har medført sykdom og dødsfall.

DEN HUNDREDE APEN I NRK

Torsdag den 22. januar bragte NRK TV en timelang reportasje fra Bauker kursgård under tittelen: "Det er bedre å tenne et lys enn å forbanne mørket". På mange måter er Bauker blitt et hovedsete for New Age-bevegelsen i Norge. Velkjente begreper tonet ut i eteren - "soneterapi", "massasje", "helhetsterapi" osv., kort sagt veier til god helse.

Mot slutten av programmet, som gikk midt i den beste sendetiden, ble et stort trumfkort slått i bordet: "Du har vel hørt om den hundrede apen?" Det hadde programlederen, og det har også den som leser NIVFO-Bulletin. Forskjellen er bare at sistnevnte har hørt den sanne versjonen. Dette er er nå rettet opp, idet vi har sendt kopi av artikkelen i NIVFO-Bulletin nr. 2/86 om den hundrede apen til NRKs opplysningsavdeling sammen med en kommentar til dette ferskeste fremstøtet for pseudovitenskap i statsmediet. Det er bra at NRK holder seerne informert om nye strømninger i vår kultur. Men det må kunne forlanges mer kritiske programmer, særlig når Opplysningsavdelingen og ikke Religionsavdelingen står som ansvarlig.

Vi har dessuten sendt et innlegg til Programbladet i sakens anledning, hatt intervjuer med to aviser, en kronikk i en tredje samt intervju med "Radio-Adressa". Hvorvidt dette vil influere på NRKs interesse for okkultisme står igjen å se.

* * *

DESINFORMASJON OM HELSE

Under denne overskriften i Programbladet nr. 6/87 har overlege dr. med. Carl Ditlef Jacobsen en sterkt kritisk kommentar til NRKs lange radio-serie "Flere veier til god helse".

Det er gledelig, rosverdig og ikke et øyeblikk for tidlig at representanter for legevitenskapen selv tar til motmæle mot medisinsk humbug over riksnettet.

Måtte flere gjøre sin plikt på dette felt etter hvert.

IDRETTENS PARASITTER

Dette er tittelen på Arbeiderbladets mandagskronikk den 5. januar, mesterlig ført i pennen av Svein Sjøberg.

Han peker på at idretten er et godt marked for all slags lettvinde kremmere. Sportsjournalistene har i det siste i detalj forklart hvordan våre to løperdronninger er blitt hjulpet frem med magneter og ionisert vann. De lager helsider med "forklaringer" som ville få dem til å stryke til ungdomsskoleeksamen. Til og med i avis-er som er opptatt av "nivået" i skolen!

Naturmedisinere, soneterapeuter, naturterapeuter, healere og andre står i kø rundt idrettsstjerne e for å sole seg i glansen fra dem. En haiketur mot stjernene med lift fra en av dem.

En "spesialist" fortalte til Aftenposten at når du har magneter rundt håndleddet så trekker de m lekylen fra hverandre. Det antydes at negative elektriske ladninger skal tiltrekkes av den "positive" polen på magneten (!) Ut av dette ble det en helsides reportasje i Aftenposten. Dagbladet hadde to helsider den 16. juli.

Kronikkforfatteren peker meget korrekt på det nærmest schizofrene i naturmedisinerens forhold til vitenskapelighet: De tar skarpt avstand fra "tradisjonell vitenskap" og alt hva den står for, særlig dens krav til skikkelig dokumentasjon. Men samtidig etteraper de vitenskapen og bruker dens begreper. Ord som ioner, oksygenopptak, atomer og molekyler flyr gjennom luf en når de snakker. Men innholdet av begrepene er misforstått og halvfordøyd. Dog er det nok til at uvitende kunder svelger idéen og regningen.

VI MENN BESØKER JAMES RANDI

I Vi Menn nr. 4/87 dukker det opp en reportasje av et noe uvanlig slag: Egil Ulateig har vært i USA og besøkt CSICOPs verdenskjente trollmann, James Randi. Resultatet er mildest talt en fryd å lese: Tre helsider med avsløring av dagens humbug-industri, avrundet med full adresse til CSICOP. Vi kommer tilbake til dette vendepunktet i neste nr.